

Владимир Кршљанин

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО, БРИКС И НОВИ СВЕТ

ФИЛИП ВИШЊИЋ

Владимир Кршљанин
СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО, БРИКС И НОВИ СВЕТ

Издавач:

„ФИЛИП ВИШЊИЋ”, Београд

За издавача:

Дејан Мاستиловић

Дизајн и припрема:

Љев Рјадченко

Штампа:

„ФИЛИП ВИШЊИЋ”

Тираж:

500 примерака

ISBN:

978-86-6309-314-0

<https://filipvisnjic.co.rs/>
office@filipvisnjic.co.rs

Владимир Кршљанин

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО, БРИКС И НОВИ СВЕТ

„Филип Вишњић”
Београд, 2025.

ПРЕДГОВОР

Владимир Кршљанин (1960, Београд) искусни је дипломата, научник и песник. По пореклу је из породице партизана, по образовању астрофизичар, а по вокацији упорни и стрпљиви борац за свет без рата и угњетавања. Аутор је више књига из политичке аналитике, поезије и астрофизике, као и приређивач два зборника радова посвећених савременој Русији.

Кршљанин спада у ред дипломата–мислилаца, способних да препознају најважније правце у светском току, он је од оних који своју идеју заступају стрпљиво, упорно и доследно, ма колико да јој спољне околности не иду у прилог.

Сећам се нашег сусрета, средином прве деценије XXI века, и колико смо се онда разликовали у неким важним светопогледним тачкама. Његов понос отпором који је Србија пружила током деведесетих глобалном хегемону као носиоцу светског капитализма и културног империјализма, његова вера у Русију и њену светскоисторијску мисију, његово уздање у запретене, унутрашње снаге антиколонијалног бунта у Србији, све то ми је тада деловало можда одвећ јако и недовољно оправдано. Али, убрзо су догађаји Кршљанину готово у свему дали за право, а његова тадашња позиција данас је већ снажно заступљена у српској јавности.

Ако погледамо Кршљанинове књиге политичких анализа (а све су доступне у пдф формату на његовом сајту vladimirkrsljanin.net) – од *Слободне Србије*, која обухвата период од 2001–2008, преко *Србије и Русије*,

која захвата време од 2008–2018, до *Новог света*, који обрађује време од 2018–2023. – видећемо један јасан континуитет у фундаменталним становиштима и увидима који се тичу како спољних, тако и унутрашњих дешавања. Али, уочићемо и динамику развоја његових идеја и становишта, која рефлектује глобална кретања у политици и економији.

У књизи која је сада пред читаоцима Кршљанин даље развија своје основне идеје, које знамо из његових претходних радова. „Свет се променио. Већ живимо у Новом свету. Не смемо каснити да то разумемо”, каже он. „Што пре Србија смогне снаге да се прикључи Новом свету, поносно и без остатка“, саветује Кршљанин, „корист за српски народ ће бити већа“.

„Србија треба да се отворено стави на страну Русије и светске већине. Што пре то учини, биће сигурнија и имаће веће користи“, каже он на другом месту. „Нови свет предводе наша браћа и пријатељи, Русија и Кина, спремни да Србији осигурају почасно место у Новом свету“. Зато се не треба више замајавати с Бриселом и ЕУ. „Свако ко данас ЕУ и САД ставља испред Русије и Кине, тај или свесно подстиче нестанак Србије или не разуме ништа о данашњем свету“.

Посебно се треба чувати клопке уласка Србије у НАТО. „Оно што је Тројни пакт био уочи и за време Другог светског рата, то је НАТО пакт данас – непријатељ човечанства“. А на другом месту Кршљанин лепо каже: „НАТО нема пријатеља, нити их је икад имао, нити ће их икад имати. Демон вам не може бити пријатељ“.

Бар Срби знају шта је НАТО. „За нас Србе, НАТО је с разлогом постао синоним (или скраћеница) за највеће светско зло нашег времена. (...) НАТО је подржао

неофашисте и разбио Југославију, а за све оптужио – Србе. НАТО је организовао и извео три агресије против Срба: Олују и напад на Републику Српску 1995. и напад на СРЈ 1999. НАТО је осмислио и инсценирао сребренички мит, којим је подвалио свету, па чак и лаковерним Србима“

Образац онога што се дешава у Украјини нама је добро познат још из деведесетих. „Други европски рат – против Руса, има исту природу као Први европски рат – против Срба“. Реч је о јединственом „рату Запада против православља“, где је у првом чину Запад вежбао на Србији, да би затим кренуо и на саму Русију.

Србија је увек била прва на удару јер је „нај-западнија православна земља“. „Ми добро познајемо Запад“, каже Кршљанин, „и наши људи умеју да живе и постижу успехе у западним земљама лакше него неки други. Међутим, ми нисмо део Запада“, што се види из чињенице да је „Запад три пута у XX веку покушавао да нас уништи“. Докле год смо православни и пишемо ћирилицом за Запад смо само *мали Руси на Балкану*, стога Запад непрестано тражи да из корена променимо идентитет. „А они Срби који су се определили за Запад, данас се зову Хрвати“.

Отуд Србија мора храбрије да напушта илузије о ЕУ и да се брже еманципује од погубне политике *ЕУ нема алтернативу*. „Главни `аргумент` за наставак нашег понижавања пред ЕУ и САД је да без њих нема инвестиција и економског развоја. Напротив, озбиљан економски развој је могућ само без њих“, упозорава Кршљанин.

И остварење наших националних циљева могуће је тек када се окренемо Русији, а она доврши свој

победнички поход у Украјини. “Историјска Србија може бити поново уједињена само када дође до деколонизације Балкана уз помоћ Русије”. „Обнова Историјске Србије мора тећи паралелно са ослобођењем Балкана и стварањем новог Балканског Савеза“.

Кршљанин равија визију „тесне сарадње свих на (православном – С. А.) Балкану“, која би водила до новог Балканског савеза. Онај први, „створен уз помоћ Русије 1912“, довео је до тога да је „за неколико месеци цео православни Балкан био слободан“. Исту деколонизаторску и ослободилачку мисију за православни Балкан имао би и овај нови Балкански савез. „Главни носилац потенцијала балканске сарадње и интеграције је, наравно, Србија. Не само због свог централног положаја на Балкану, већ пре свега зато што је најсамосталнија“, сматра Кршљанин.

„Први корак мора бити склапање Уговора о пријатељству, сарадњи и узајамној помоћи између Русије и Србије“. А након предстојеће победе Русије у Украјини брзо би уследио „Балкански Савез, повезан и са БРИКС и ШОС и са будућом, ослобођеном и обновљеном Европом“.

Чак и на краће стазе, окретање Србије ка Новом свету отвара нам сасвим нове политичке и економске перспективе. „На билатералном плану, први приоритет би било савезништво са Русијом, али и Кином. Русија је ту фактор број један, без којег остваривање наших стратешких циљева није могуће. Минимум би био обавезујући уговор о пријатељству и сарадњи, укључујући заједничку одбрану, а максимум би било наше ступање у Савезну државу Русије и Белорусије“.

С друге стране, „наше легитимне претензије могу бити: наплата ратне одштете од земаља НАТО, ревизија рада Хашког трибунала од стране СБ УН, снижавање нивоа или прекид дипломатских односа са земљама које наставе да подржавају НАТО агресију, окончање присуства снага НАТО на Косову“. Ту је и интеграција Србије у „БРИКС, ШОС, ЕАЕС, Појас и пут, ОДКБ, и наравно и свакако, и не на последњем месту: Покрет несврстаних“ (Кршљанин се чуди зашто смо „сада само посматрачи, што је апсурдно, а Белорусија је пуноправни члан“).

Наравно, Кршљанин очекује и веће ангажовање и озбиљнију помоћ Русије, како би се Србија могла извући из канџи Вашингтона и Берлина (Брисела). Он у том смислу и критички запажа: „Нико од високих руских званичника никада није јавно рекао да за Србију постоји руска алтернатива Европској унији. Осим тога, Русија није развила методе помоћи народима, који се налазе у неоколонијалном положају“. За Србију би било веома важно ако би се у руској дипломатији створила свест о приоритету овакве активне политике на Балкану.

Кршљанинова визија Новог света укључује и крај доминације атлантистичког турбокапитализма, уклањање паразитске природе хегемоније САД и ЕУ у светском економском поретку, и преображај друштва у заједницу истинске социјалне правде, за коју аутор каже да је „исконска људска тежња“, која је још и код правослаvnих народа „оснажена Христовим заповестима“. „Ослањање савремене моралне и социјално праведне државе на духовне темеље“, омогућиће далеко хуманије оквире за живот и стварање, доносећи реално благостање обичном, радном свету већег дела планете.

Ово је важна књига за нашу оријентацију у свету који се све брже мења. Зато сам сигуран да ће читалац у њој наћи много тога битног, што ће му разјаснити дешавања, подстаћи његово ангажовање и ојачати његов оптимизам да смо коначно на прагу једног далеко хуманијег и бољег Новог света.

Београд, октобар 2024. године

Слободан Антонић

БАЛКАНСКИ САВЕЗ – ЈУЧЕ, ДАНАС И СУТРА

Балкански народи су своје духовно утемељење и идентитет стицали у државном оквиру и/или под духовним утицајем РOMEЈСКОГ царства. Царство, односно у западној терминологији империја, јесте вишенационална држава. У периоду његовог слабљења, пре свега под ударима крсташа са јеретичког Запада, долази до даље афирмације балканских народа и њихове националне еманципације, далеко пре него што се савремени национализам појавио на Западу у време Француске револуције. И са битном разликом, што је наша национална суштина духовна, вредносна, заветна и везана са аутокефалијом наше Цркве, док је западна првенствено материјална и везана за државну организацију. Последња, у државном смислу реална модификација РOMEЈСКОГ царства било је оно што зовемо Душаново царство (Срба, Грка, Бугара и Арбанаса). Управо оно је предало штафету из Другог у Трећи Рим.

Током читавог 19. века, Русија је помагала ослобођењу балканских народа од турског ропства. У писму митрополита Стратимировића руском цару уочи Првог српског устанка, говори се о преласку балканских народа из иноверне турске у једноверну руску империју. Међутим, под утицајем Француске револуције и Наполеонових ратова, већ после Првог српског устанка и Србија и Русија говоре другачије – сада Русија подржава борбу балканских народа за стварање својих независних држава. Утицај идеја Француске револуције ширили су

масони – сасвим друкчије на Балкану, него у западним метрополама. Као резултат, добијамо две нове мега-нације, Немачку и Италијанску и – тоталну распарчаност на Балкану.

Већински део елите у балканским народима и у Русији, настојао је да ту распарчаност смањи, и ради коначног ослобођења Балкана од Турака, и ради природног савезништва православног (и словенског) света. Ти заједнички напори довели су до првог покушаја стварања Балканског савеза, у којем је главну улогу имао српски кнез Михаило Обреновић. Западне силе су организовале његово убиство, после којег, не само да је први покушај пропао, него на српски престо долази Милан, који под западним утицајем Србију везује за Аустроугарску и покреће рат против Бугара, Србима најсличнијег народа на Балкану.

У другом покушају, 1912, Балкански савез бива створен и коначно ослобађа Балкан од Турака. Косово и Метохија и Стара Србија се враћају у окриље матице. Срби и Грци су на албанској обали, а Бугари у предграђу Цариграда. Ово изазива хистеричну и паничну реакцију на Западу. Британија намеће и Балканском савезу и Русији окончање рата, делимично повлачење и стварање два неправославна „џепа“ на православном Балкану: државу Албанију (по аустроугарском рецепту) и европски део Турске, са циљем изазивања трајне нестабилности у региону. То јој није било довољно, него већ 1913. својим интригама изазива „Други балкански рат“, како би продубила јаз између Срба и Бугара и онемогућила њихово уједињење. То уједињење је ноћна мора за Запад јер би већ заједница ова два народа постала моћна регионална сила, која контролише оно

што је стратешки најважније на Балкану: везу Европе са Малом Азијом и Блиским Истоком.

Западна политика на Балкану изазива страховите патње свих народа, а нарочито Срба, у два светска рата. После пада Руске Империје 1917. године, у потрази за новим заштитником уочи Версаја, српска владајућа елита се фатално везује за САД и англосаксонски фактор, што доводи до стварања Југославије. Оживљавању сна о Балканском савезу доприноси руско ослобађање Србије (и већег дела Балкана) на крају Другог светског рата. Али, рад на томе бива прекинут, јер се Броз преко Лондона прикопчава за англосаксонце, што доводи до раскида са Стаљином и 40 година организоване русофобије, што је једини такав случај у читавој српској историји.

Савремену варијанту Ромејског или Душановог царства, односно Балканског савеза, у форми Балканске (кон)федерације, утемељили су Димитрије Туцовић, српски и бугарски („тесни“) социјалдемократи почетком 20. века. Отворено се супротстављајући ширењу сукоба и подела између балканских народа од стране западне буржоазије, они су на Божић 1910. организовали у Београду Прву балканску социјалдемократску конференцију, уз учешће социјалиста из свих балканских земаља и народа, позивајући на «груписање које налаже модерни економски развој, као једину гаранцију економске и политичке самосталности».

Када сам 1992. у руководству СПС задужен за међународну сарадњу и почео да стварам Међународно одељење партије, били смо већ усред Првог европског рата, који је Запад водио против Срба, разбијајући Југославију, коју је сам створио, зато што је истински српски фактор у њој поново задобио одлучујућу улогу, и како

би спречио нови Балкански савез и његово неминовно повезивање са Русијом.

Покренули смо грозничаву активност према иностраним политичким партијама у више праваца – ка Русији, која је и сама била у најдраматичнијем и најтрагичнијем периоду своје новије историје, ка левим и суверенистичким снагама у Европи и на Балкану, ка Кини, која се тада устезала од активније улоге у међународним пословима, ка земљама у развоју.

Од првог дана ми је било јасно да активности на Балкану имају посебан значај, и зато јер нам једино «груписање гарантује самосталност» и због тога што су најтежа искушења тек била пред нама. Туцовићев концепт нам је био идеја водилца, а активност је добила велики интензитет и због тога што су средином 90-их социјалисти били на власти у свим чисто-балканским земљама: Србији (СР Југославији), Бугарској, Румунији, Грчкој и Албанији.

Најлакше је било са Румунијом. Односи са владајућом странком, за време Илијескуа и Настасеа, развијали су се без тешкоћа. Отворених питања није било

Односи са свим партијама у Грчкој и на Кипру били су најразвијенији, најемоционалнији, пуни динамике, али и значајних догађаја, јер нам је у време наше наметнуте конфронтације са Западом, Грчка, у којој су се смењивали на власти Нова демократија и ПАСОК, била најближи пријатељ са значајним позицијама у САД, али и у ЕУ. Са друге стране, памтим свој сусрет у Београду почетком 90-их са значајним руководиоцима КП Грчке (ККЕ) Колософом и Ангуракисом. Они су дошли да се упознамо испуњени надом, због нашег отпора америчком диктату, али и стрепњом, због 1948. Узео сам на себе ту слободу да у име СПС осудим Брозово затварање границе,

које је довело до трагедије грчких партизана после америчке интервенције. Успоставили смо поверење и ККЕ је годинама организовала бројне демонстрације и протесте поводом америчке агресије на нашу земљу. Виђао сам и Мицотакиса (*Константин Мицотакис 1918-2017, премијер 1990-1993*). и Самараса (*Андонис Самарас, премијер 2012-2015.*), а својим сталоженим, умним и борбеним ставом, у снажној успомени ми је остао Папуљас (*Каролос Папуљас 1929-2021, председник Грчке 2005-2015.*), који је увек остао уз нас. Посетио је Милошевића у Хагу, а пошто сам му предочио податке о кршењу људских права код нас 2003, а које је он изнео у Савету Европе, колонијални режим у Београду је био принуђен да укине ванредно стање.

Са Албанијом није било лако, али смо знали да у балканској историји постоје и веома светле странице у нашим односима, као и да већина у самој Албанији другачије гледа на Србију, него део мањине на Косову и Метохији. Највише труда су уложили мој велики пријатељ и сарадник у међународном одељењу СПС Оливер Потезица (каснији амбасадор у Јордану и Либији, где је херојски, на дужности, погинуо после америчког разарања те земље) и наш отправник послова у Албанији Мирослав Зарић. Успоставили смо сарадњу са више мањих политичких партија. Социјалисти су оклевали, нарочито међународни секретар Илир Мета (*премијер 1999-2002, председник Албаније 2017-2022.*), тако да смо се углавном сретали на међународним скуповима.

Био сам свестан да се најважнији продор мора направити са земљом у наше сукобљавање са којом је запад уложио највише труда – Бугарском. Знао сам да можемо успети, посебно зато што у народу те земље нема масовних антисрпских осећања, него напротив. У

посети Београду је почетком 90-их боравио члан руководства БСП др Георги Прванов (*председник Бугарске 2002-2012.*), у то време, као и ја, члан Извршног одбора. Дуго смо, у више наврата, разговарали. Прванов је историчар, који у детаље познаје и воли делатност Туцовића и његових бугарских другова. Склопили смо „историјски договор“: сада када је Македонија независна, више нема препрека за максимално јачање српско-бугарске, али и балканске сарадње! На томе ћемо радити и то морамо остварити. Било је још много контаката са бугарским социјалистима. Када су сасвим дошли на власт, управо је у Софији 1996. одржана прва министарска конференција земаља ЈИЕ, чиме је нова сарадња свих балканских земаља успостављена. Већ следеће године, одржана је следећа министарска конференција у Солуну и први у историји самит на Криту! Тамо су Слободан Милошевић и албански премијер и лидер социјалиста Фатос Нано (*премијер 1991, 1997-1998, 2002-2005.*) договорили нови тип односа и амбијент за мирно решавање питања Косова и Метохије, које су обојица признали за наше унутрашње питање.

Тај историјски искорак је био у супротности са западним агресивним плановима. Одмах после самита на Криту је реализација тих планова максимално убрзана. Започињу и ескалирају терористичке акције „ОВК“. Долази до наше специјалне антитерористичке операције 1998. и отворених претњи агресијом НАТО. Сарадња балканских земаља је те године, на министарском састанку у Истамбулу и самиту у Анталији (учествовао Момир Булатовић, јер је Слободан Милошевић управо у то време водио у Београду тешке преговоре са Холбруком, после којих је на КиМ дошла „Вокерова“ мисија ОЕБС) имала само једну наметнуту тему – ситуацију на КиМ. У години

НАТО агресије састанци земаља ЈИЕ су прекинути, да би били обновљени тек после 5. октобра.

Самити земаља ЈИЕ одржавају се од тада редовно, сваке године, али остају медијски готово неприметни, јер мало о чему одлучују. На прва два самита, лидери балканских земаља су се између себе договарали без туђег присуства. Међутим, после гушења српске независности, балканске земље су убзано и без видљивог отпора апсорбоване у структуре ЕУ и НАТО, чији представници, као својеврсни контролори, присуствују свим самитима.

Не треба се обесхрабрити. Морамо увек имати у виду да је само постојање мултилатералне сарадње на Балкану увек више у интересу самих балканских земаља, него спољних фактора. У периоду евроатлантске доминације Балканом покренут је велики број унутарбалканских иницијатива за сарадњу, укључујући оне које окупљају по 3-4 земље које имају заједничке интересе у појединим питањима. Неке од иницијатива су под директним патронатом ЕУ. Све то говори да су на Западу свесни (нажалост, често више него ми сами) потенцијала балканске сарадње и интеграције и зато се систематски труде да их држе под контролом, у склопу своје неоколонијалне политике.

Иницијатива која последњих година највише на себе скреће пажњу, а понекад и контроверзна тумачења – „Отворени Балкан“, има значајне димензије аутентичности и потенцијално представља добар оквир (економска сарадња, дијалог Београд-Тирана уз учешће суседа, иако Еди Рама није Фатос Нано) за стварање конструктивне атмосфере за превазилажење проблема на Косову и Метохији. Овде наравно, недостаје дубински рад Србије са својим грађанима – припадницима албанске националне мањине.

Наравно, мултилатерална сарадња и интеграција нису исто, као што нису исто „Процес сарадње земаља Југоисточне Европе“ и Балкански савез (апелујем на све јавне делатнике да смање своју фасцинираност Европском Унијом и да српску реч „савез“ не замењују туђицом „унија“) или Балканска (кон)федерација. Смисао груписања је, као што пре више од 100 година приметише Туцовић и другови, у јачању наше самосталности.

Главни носилац потенцијала балканске сарадње и интеграције је, наравно, Србија. Не само због свог централног положаја на Балкану, већ пре свега зато што је најсамосталнија, односно зато што је једина сачувала тесне везе са Русијом (што је и гаранција њене слободе и самосталности). Сличне везе са Русијом има и Република Српска. Дакле, питање уједињења делова српског народа, распарчаног као последица западне агресије треба решавати паралелно са јачањем балканске сарадње и интеграције. Историјска Србија може бити поново уједињена само када дође до деколонизације Балкана уз помоћ Русије.

Из свега следи да су све за нас битне ствари узајамно повезане и произилазе једна из друге, те наша спољна политика мора паралелно и свом снагом да се бори за наше уједињење и ослобођење, као и за балканску сарадњу, деколонизацију и интеграцију. И све то у тесној заједници са Русијом, за коју данас једино Србија има кључ, у духовном и историјском смислу. То је и пут наде за читаву Европу. Све друго би била трагедија.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/40214-vladimir-krsljanin-kolumna-balkanski-savez/>

СВЕТСКА ВЕЋИНА, УБУНТУ И СРБИЈА

„Специјална војна операција је фактички означила почетак формирања новог феномена – светске већине, у оквиру које многе земље света показују спремност за самостални развој, заштиту националних интереса и суверенизацију од хегемоније САД и других земаља Запада», изјавио је ових дана Николај Патрушев, секретар Савета безбедности Русије.

„Победа Русије над колективним Западом у Украјини биће снажан подстицај даљем мењању глобалног односа снага у корист односа међусобног поштовања и равноправног дијалога међу државама и успостављања полицентричног светског поретка заснованог на културној и цивилизацијској разноликости света“ – додатно је нагласио Патрушев.

У смислу броја држава, светска већина је постојала и раније – чинио ју је Покрет несврстаних. Међутим Патрушев је ипак у праву – феномен је нов утолико што данас на страни светске већине није само број држава, већ и њихова економска, војна и политичка моћ.

А Србија је у целој модерној историји била део светске већине, заправо истанути део историјског и цивилизацијског мејнстрима човечанства. И када је била један од носилаца Другог и учинила први покушај стварања Трећег Рима, и када се борила за ослобођење од османске (колонијалне) власти, и у светским ратовима, и у одбрани од западне агресије 90-их. Нема разлога да тако не буде и данас. Можете ли да замислите

Србију поражену заједно са Хитлером? Или са НАТО-ом? Ја не могу.

Патрушев је несумњиво био инспирисан успехом самита Русија-Африка. Показало се да афричке земље данас имају огроман потенцијал за економску сарадњу, да им је доста охолог западног (нео)колонијализма и да не заборављају ко им је помагао у борби за ослобођење. Показало се да у пребогатој Африци Русија има огромну предност у односу на Запад. Зато ни једна афричка земља није увела санкције Русији.

Али ни ми не смемо ни једног тренутка заборавити да је Србија по историјском потенцијалу на афричком континенту некако одмах иза Русије и Кине. Јер то нисмо заборављали ни у најтеже време.

Западни прокси рат за разбијање историјске Србије, алијас Југославије, ратне драме у Хрватској и БиХ, уздрмали су наш међународни положај. Што због покушаја Запада да нас посвађа са исламским светом, што због наше немогућности да у условима ратова и санкција будемо довољно активни на међународном плану, СРЈ је добила «празну столицу» не само у УН, него и у Покрету несврстаних.

Али, када је 1995. склопљен Дејтонски мир, требало је потрудити се да се то надокнади. На Трећем конгресу СПС у пролеће 1996, захваљујући максималном ангажовању на пољу партијске међународне сарадње, успели смо да обезбедимо присуство страних гостију на нивоу из најбољих дана СФРЈ – дошле су нам све најзначајније партије левице: од немачких социјалдемократата до кинеских комуниста. Ипак, западни гости конгреса су наглашавали да су дошли као «посматрачи»,

а, тек је требало уложити посебан труд према земљама у развоју.

Тог пролећа сам прешао на рад из СПС у СМПП и добио да водим Дирекцију за Африку и Блиски Исток, која покрива највећи број земаља. Неопходне кораке су нам олакшали прави пријатељи. У Београд је баш тада допутовао Роберт Мугабе, председник Зимбабвеа, земље која је у СБ УН гласала против санкција које су нам 1992. уведене под притиском Запада.

Део нашег руководства, на челу са Миланом Милутиновићем је, слично као неки данас, сматрао да је после Дејтона најважније да очувамо «добре односе» са САД и да не треба да чинимо ништа што се њима не би свидело. Ипак, председник Милошевић и ја смо знали да је Дејтон, иако велики, био делимични успех (Клинтону је био потребан мир у БиХ због сопственог реизбора) и да нам тек предстоји тешка битка за одбрану КиМ. Стога је требало искористити Дејтон за јачање наших позиција код пријатеља и према свима осталима у свету, и да тако спремнији дочекамо нови напад западне хоботнице.

Већ у октобру 1996. успели смо, савладавши све отпоре, да организујемо афричку турнеју председника СРЈ Зорана Лилића, која је укључивала узвратну званичну посету Зимбабвеу, званичну посету Гвинеји и радну посету Гани. Бројну државну делегацију пратило је и неколико десетина привредника. За турнеју смо користили ЈАТ-ов ДЦ-10. Неки од званичника Гвинеје, који су нас чекали на аеродрому, причали су нам да су им потекле сузе када су видели огромни широкотрупни авион како слеће. «Ево, коначно опет Југославије!» - помислили су.

Те и следећих година имали смо интензивне активности према Африци и Блиском Истоку. Са замеником Савезног министра спољних послова др Радославом Булајићем посетили смо Етиопију, Судан и Анголу. Са потпредседником Савезне Владе Николом Шаиновићем Кувајт, а са председником Народне скупштине Драганом Томићем Ирак. Био сам и на дипломатским консултацијама у Либији, Сирији, Либану и Јордану. Свуда је било више спремности на сарадњу, него што су наша држава и привреда тада били у стању да искористе.

У делу руководства је био велики отпор и када је стигла порука иранског врха са понудом нормализације односа. Успео сам да то стигне до председника Милошевића и обезбедио зелено светло. Убрзо је уследила посета Техерану министра спољне трговине Борише Вуковића, а онда и заседање међувладиног Мешовитог комитета са Ираном. Памтим како нам је командант чувара револуције отворено признао да су они били умешани у рат у Босни, али су свесни да су тамо били злоупотребљени од стране САД, па су схватили да им је наша земља једини могући савезник на Балкану и да не бринемо – на КиМ се сигурно неће мешати!

После 5. октобра 2000, Србија је постала неоколонија Запада. Урушено је све што се могло урушити – војска, банкарски систем, привреда, култура... Земља је премрежена западним агентурама. Колонијална послуга је чак затворила амбасаду у Зимбабвеу и другим важним пријатељским земљама, а наше напоре и резултате – обрисала из документације! И за то још нико није одговарао!

После 2012, почиње обнова нашег суверенитета и свих урушених темеља Србије. Време је да се тај процес

убрза и да Србија заузме достојно место у редовима светске већине.

За то је потребно ослободити се претеране зависности од САД, које инсистирају на признању «Косова» до краја године и од ЕУ која нам стално намеће санкције и рестрикције према пријатељима из светске већине. А још више, треба се ослободити илузија да нема живота без западних инвестиција! Потенцијал Кине је у том смислу много већи, а земље ЕУ ионако неће никад престати да овде инвестирају, јер је то више у њиховом интересу, него у нашем.

Свет се променио. Већ живимо у Новом свету. Не смемо каснити да то разумемо.

Постоји прича о антропологу, који је, играјуће се са афричком децом, поставио испод дрвета корпу пуну воћа и рекао деци: «Трчите! Ко први стигне, корпа је његова!» Међутим остао је запањен што деца то нису прихватила. Уместо да се такмиче, ухватили су се за руке, заједно дошли до корпе и поделили воће на равне части. Када их је питао зашто су тако урадили, био је спреман одговор:

«Убунту! Како једно од нас да буде срећно, ако су остали несрећни?»

Убунту је философија највећег дела црне Африке, која каже: ја постојим, јер ми постојимо!

Данас светску већину чине, држећи се за руке, Русија, Кина, Индија, исламски свет, Африка и Латинска Америка. Они су Нови свет.

Душа Србије је са њима. Али тело треба да збаци последње окове, па да Нови свет буде потпун. Нови свет ће бити убунту и биће свет човекољубља, заједница заједничке судбине човечанства. У таквој заједници неће

бити већине и мањине. Верујемо да ће се народи сада аутистичног Запада ускоро ослободити окова олигархијске диктатуре, која се лажно представља као демократија.

Добар је знак што је после самита у Русији, председник Уганде Мусевени дошао у Београд и што је председник Вучић обећао учешће на самиту Покрета несврстаних догодине у Уганди. Али Белорусија је пуноправни члан Покрета несврстаних, а Србија само посматрач. Хајде да се вратимо тамо где нам је место. ЕУ није вредна да због ње изгубимо душу.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/44849-vladimir-krsljanin-srbija-afrika-istorija-odnosi/>

СТРАТЕШКИ ЦИЉЕВИ И ПРИОРИТЕТИ СПОЉНЕ ПОЛИТИКЕ СРБИЈЕ

Против Русије се данас води исти прокси рат, какав је против нас вођен 90-их. Исход, наравно неће бити исти и зато што су Руси научили лекцију. Амерички унилатерализам је у очајању учинио фаталну грешку. У улози Наполеона и Хитлера сада се нашао Зеленски, а исход је предвидив. Украјина ће бити денацификована, а САД, ЕУ и НАТО ће драстично ослабити, а можда и нестати. А ми судбинску и правну аналогију морамо правити између Србије и Русије, а никако између Србије и Украјине.

Ипак, наш спољнополитички положај је добар, и због верности историјском пријатељству са Русијом и Кином, и зато што смо избегли нову конфронтацију са Западом, и за то треба одати признање државном руководству. Развој догађаја у свету је брз, драматичан и од епохалног значаја. Зато морамо сагледати нашу спољнополитичку перспективу. Она је добра. И морамо је искористити.

Русија је данас светска војно-политичка сила број један, а Кина је економска. Наша повезаност са Русијом је вишевековна и зато је примарна, у смислу да смо за Кину партнер од великог поверења, само ако смо то најпре за Русију.

Када су САД и НАТО (а то је и највећи део ЕУ) у питању, ми смо пре свега њихова жртва, што се и данас

испољава на примерима Косова и Метохије и Републике Српске. О Републици Српској Крајини да и не говоримо. Постоји ли нада да ћемо удварањем променити њихов однос према себи? Не! То нам јасно показује последњих четврт века. Удварањем свакако не. Чак напротив, даћемо им могућност за нове уцене. Њихов се однос може променити само када буду поражени од стране Русије, што ће бити ускоро.

Пре него што сагледамо перспективе, односно приоритете, дефинишимо стратешке циљеве наше спољне политике. То су: ослобођење (од директне и индиректне НАТО окупације), уједињење (делова српског народа и његових историјских територија) и економски (као и социјални и духовни) напредак.

На билатералном плану, први приоритет би било савезништво са Русијом, али и Кином. Русија је ту фактор број један, без којег остваривање наших стратешких циљева није могуће. Минимум би био обавезујући уговор о пријатељству и сарадњи, укључујући заједничку одбрану, а максимум би било наше ступање у Савезну државу Русије и Белорусије. Јачање уговорних односа са Кином би нам могло донети далеко веће економске и финансијске бенефите од оних које имамо од односа са ЕУ и САД. Притом, Србија је у загрљају са Русијом и Кином слободна, а у загрљају са САД и ЕУ није.

Следећи приоритет је, наравно, сарадња са суседима. Отворени Балкан треба да се постепено шири до граница полуострва. Наше поновно уједињење мора бити праћено повећањем сарадње у региону, а наше јачање сарадње са Русијом и Кином ће наше регионалне иницијативе учинити још привлачнијим.

Разуме се, Србија је заинтересована за пријатељску сарадњу са свим земљама света. Али ако земље нису пријатељске (признале независност „Косова“, уцењују нас...) онда не морамо баш много да се трудимо. Оних других је више.

Оваква билатерала намеће и другачију и много развијенију и перспективнију мултилатералу. С једне стране, треба да одустанемо од пуноправног чланства у ЕУ. Ем приступање бесконачно дуго траје и све време нас нечим уцењују, ем је сама ЕУ почела да по америчком диктату ради против сопствених интереса. Разуме се да нам добри односи требају, али зашто се не бисмо задовољили придруженим чланством. Шта фали Швајцарској и Норвешкој, па и Британији, која има само трговински споразум? Е, после те одлуке би нам се отворили многи хоризонти сарадње са пријатељским земљама: БРИКС, ШОС, ЕАЕС, Појас и пут, ОДКБ, и наравно и свакако, и не на последњем месту: Покрет несврстаних! Сада смо само посматрачи, што је апсурдно, а Белорусија је пуноправни члан!

Потребне су нам и неке рестрикције. Сарадњу са НАТО треба свести на меру прописану Дејтонским споразумом и Резолуцијом 1244. Хашки трибунал више не постоји, али Србија треба да затражи од СБ УН ревизију његовог рада, јер сами немамо право да прихватамо резултате агресије на нашу земљу. Поред тога, морају се укинути колонијално-коруптивни механизми, који разарају суверенитет и демократију, као што је финансирање медија и невладиних организација из западних центара моћи.

«Ми, политичари и администратори, који се кувамо у котлу свакодневних проблема – најнезахвалнија смо врста за високе оцене», констатовао је

својевремено Јуриј Лужков у некрологу Слободану Милошевићу. Да, у свету пуном противречности и конфронтација, какав је вековима диктирао Запад, улога државних службеника је тешка и незахвална. Тако је на Балкану и данас.

У Новом свету, свету човекољубља, свету сарадње, а не надметања, свету у којем сви добијају, а против којег западна олигархија и даље води изгубљени рат и тако заувек остаје у прошлости, у том свету ће улога државних службеника такође бити тешка, али неће бити незахвална.

А и уопште, тамо је свима добра перспектива.

Политика, 17. августа 2023.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/569525/%D0%A8%D1%82%D0%B0-%D1%84%D0%B0%D0%BB%D0%B8-%D0%A8%D0%B2%D0%B0%D1%98%D1%86%D0%B0%D1%80%D1%81%D0%BA%D0%BE%D1%98-%D0%B8-%D0%9D%D0%BE%D1%80%D0%B2%D0%B5%D1%88%D0%BA%D0%BE%D1%98>

О НЕЗАВИСНОСТИ СРБИЈЕ

Да ли је могућа независност унутар ЕУ? Није.

Србија данас има у својој спољној политици две контрадикторне поставке – инсистирање на независности и инсистирање на уласку у ЕУ.

Поред тога, у јавности је широко присутна и теза о еквидистанци. Као, све велике силе су исте – себичне и злонамерне, па је најбоље не зближавати се ни са једном превише, односно имати подједнако добре односе са свима. Ова теза је створена у времену „сукоба Тито-Стаљин“, када је Југославија свој стратешки ослонац нашла на западу, па је мноштвом елемената западне пропаганде деценијама испиран мозак нашим грађанима. Један од тих елемената је и прича о еквидистанци, која полази од западне манипулативне тезе да је зло битна, безмало најбитнија одлика људске природе.

Чак и обично искуство нас учи да није тако. Ми не мислимо да смо зли, а злима не сматрамо ни своју браћу и пријатеље. Дакле, нити су сви људи зли, нити су све велике силе исте. И то смо много пута осетили и доживели.

А онда долазимо до тога да је теза о еквидистанци неприхватљива и недопустива. Правећи еквидистанцу између пријатеља и непријатеља ми себи наносимо дво-струку штету – дозвољавамо непријатељима да нам чине зло и намећу зависност, а са друге стране, спречавамо пријатеље да нас од тога заштите.

То се онда оправдава нашим географским положајем и страним инвестицијама. Прво оправдање се

може донекле прихватити. Али Балкан није средиште Европе, него капија Азије и значајан део православног и словенског света. А Русија је показала да може да штити државе са којима се не граничи (Вијетнам, Јерменија, Сирија, али и земље Африке и Латинске Америке).

Што се тиче страних инвестиција, прво оне нису доминантан фактор развоја ни у једној високоразвијеној нити независној земљи. Друго, потенцијал Кине у том смислу није мањи од потенцијала Запада. Поред тога, основана је Развојна банка БРИКС-а, као праведнија алтернатива Светској банци и ММФ. И треће, Запад се у тим питањима поставља себично и колонизаторски, за разлику од Истока.

Наравно, престројавање из стања економске и финансијске зависности од Запада у стање независности и убрзаног развоја, не може се извести ни тренутно, ни лако. Али на њему се мора стално и систематски радити.

Чињеница да је Србија најзападнија православна земља и најистуренија према Западу, донела нам је и још увек доноси, и огромне патње и одређене погодности. Наша географска позиција је довела до тога да ми добро познајемо Запад и наши људи умеју да живе и постижу успехе у западним земљама лакше него неки други. Међутим, опасна је илузија да нас то чини делом Запада. Наша органска повезаност са духовно-моралним вредностима православља нас чини у исти мах и сталном метом западне агресије и даје нам снагу да се тој агресији одупремо и опстанемо. А они Срби који су се определили за Запад, данас се зову Хрвати.

Међутим, чак ни у тој отворености за западне утицаје, нисмо једини. Из нашег „дела света“ у томе су

најдаље отишли Грци, а за њима је потрчала и већина балканских земаља. Много пута у историји, и у великим дозама, западни утицај је прихватала и Русија, скоро увек на своју штету. О НДХ и данашњој Украјини да и не говоримо! Ипак, Први европски рат – разбијање Југославије, демонизација Срба и окупација Косова и Метохије од стране Запада, после више деценија стратешке „пријатељске“ сарадње, треба да буду лекција читавом свету, а посебно нашим суседима, о томе куда води везивање за Запад. Један документ конференције, коју је Међународни комитет за одбрану Слободана Милошевића одржао у Београду у октобру 2001. године, носи наслов „Империја нема савезнике ни пријатеље – само будуће жртве“. Наравно, сувишно је рећи да оно што смо доживели треба пре свега да буде лекција нама самимима. После својих лутања, Руси и Кинези су ту лекцију научили. А ми, понекад изгледа, нисмо баш најбољи ученици.

У нашем случају, већ дуго је познато да независност Србије унутар ЕУ није могућа, јер је предуслов за наше чланство – признање независности „Косова“, макар фактичко. Недавно су нам у предуслове додали захтев да драстично ограничимо односе са својим најмоћнијим историјским пријатељима, Русијом и Кином, и да им уведемо санкције. Са Макрон-Шолцовим „планом“ и Охридским „споразумом“, ушли смо у опасну фазу у којој се „европски приоритет“ претворио у Дамоклов мач, од кога се морамо ослободити, док нас није погубио.

О томе да Други европски рат – против Руса, има исту природу као Први европски рат – против Срба, већ смо писали. Важно је међутим, уочити, да су главне жртве тог рата баш Украјинци, а да су жртве и сви европљани – амерички савезници – дакле земље ЕУ и НАТО. А да народ у тим земљама нико ништа није питао.

Ето још једног драстичног доказа да независност унутар ЕУ (и НАТО) у принципу није могућа и да је зато (још увек) релативна непопуларност ЕУ у Србији, почела да јури огромну непопуларност НАТО. Јер разлике између њих готово да нема – све те земље су биле гурнуте у рат против нас, а сада су гурнуте у машину за млевење мяса прокси рата против Русије.

Неко ће можда рећи – да, на западу су једина независна земља САД. Усудио бих се да и томе противречим. Њихова главна религија и велики део јавности сматра да је оправдано да највећи утицај у политици те земље имају они најбогатији. Са њиховог становишта, тамо је све у реду и САД су независне. Али са становишта највећег дела света, САД нису ни истинска демократија, већ олигархијска диктатура, нова форма фашизма, а нису ни независна држава, јер су зависни од нелегитимних појединаца.

Нови, мултиполарни свет, који подучени српском лекцијом, предводе наши стварни пријатељи и савезници, Русија и Кина, подразумева и владавину међународног права створеног после Другог светског рата, и стварну демократију, укључујући ону у међународним односима, и равноправну, за све корисну сарадњу.

Западни свет је, по својој суштини, свет рата и зависности, а Нови свет је свет мира и независности.

Морамо сваког дана чинити активне кораке ка укључивању у Нови свет, јер је то једина сигурна гаранција наше независности и слободе, нашег уједињења и развоја.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/49712-vladimir-krsljanin-srbija-nezavisnost-eu/>

У СРПСКО-РУСКОМ БРАТСТВУ ЈЕ НАША ПРОШЛОСТ И БУДУЋНОСТ

Пре годину дана објављена је Повеља српско-руског братства, која гласи:

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО: идеја водиља и организација за будућност

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО је братска љубав и заветно и нераскидиво историјско савезништво српског и руског народа које је утемељио Свети Сава, на заједничким духовно-моралним вредностима.

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО је приоритет наше независне спољне политике, одбране, економије и културе, од кога не може бити одступања и који је од великог позитивног значаја за регион, Европу и свет.

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО је отворено за све народе добре воље.

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО има саборни карактер и битан је фактор народног јединства.

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО окупља личности и организације који су спремни да му активно доприносе.

Овде ћемо навести имена неких од најистакнутијих потписника повеље, које зовемо **Доносиоци**, а чији списак је и даље отворен за допуне:

Академици: Матија Бећковић, Светислав Божић, Иван Јевтић, Василије Крстић, Коста Чавошки

Ранији министри, функционери и посланици: проф. др Живослав Адамовић, проф. др Милош Банђур, Добривоје Будимировић Бица, Милорад Буха, Жељко Васиљевић, Владан Глишић, Боривоје Дракуловић, Живадин Јовановић, Слободан Јовановић, Вукашин Јокановић, Михаљ Кертес, Драгољуб Кочовић, Драгољуб Милановић, Томислав Миленковић, Горан Милиновић, Радован Панков, проф. др Јова Радић, проф. др Радош Смиљковић, Драган Тодоровић, проф. др Рајко Унчанин, проф. др Слободан Черовић, проф. др Љиљана Чолић, проф. др Миладин Шеварлић, Недељко Шиповац

Странацки лидери и народни посланици: Милица Ђурђевић Стаменковски, пуковник Љубинко Ђурковић, др Милош Јовановић, Ђорђе Комленски, мр Иван Костић, Бранимир Несторовић, Слободан Николић, Бошко Обрадовић, Ненад Поповић, Бојан Торбица, Александар Шешел

Генерали и адмирал: Бошко Антић, Бождар Делић, Хаџи Милош Ђошан, Лука Кастратовић, Митар Ковач, Видосав Ковачевић, Владимир Лазаревић, Миломир Миладиновић, Живомир Нинковић, Видоје Пантелић, Радован Радиновић, Спасоје Смиљанић, Ацо Томић

Писци и уметници: Милана Бабић, Гојко Ђого, Ивана Жигон, Емир Кустурица, Миодраг Д. Јовановић, Владимир Коларић, Зоран Костић, Симонида Станковић, Слободан Стојичевић

Професори универзитета и научници: Зоран Аврамовић, Слободан Антонић, Синиша Атлагић, Раде Божовић, Милован Бојић, Мирко Васиљевић, Даница

Грујичић, Ирина Деретић, Владимир Димитријевић, Милан С. Димитријевић, Бранко Драговић, Јован Б. Душанић, Гојко Ђурашевић, Мића Живојиновић, Мирко Зуровац, Слободан Јанковић, Јован Јањић, Зоран Јевтовић, Александар Јокић, Миленко Крећа, Бранимир Куљанин, Радмило Маројевић, Ана Миловановић, Зоран Милошевић, Бранимир М. Нешић, Слободан Панов, Срђан Перишић, Драган Петровић, Душан Петровић, Бранко Ракић, Александар Раковић, Александар Растовић, Алек Рачић, Зоран Чворовић

Познати јавни делатници: Драгомир Анђелковић, Нићифор Аничић, Ђуро Билбија, Драгослав Бокан, Миша Вацић, Милена Вујовић, Бранко Вукомановић, Ранко Гојковић, Споменка Деретић, Слободан Димитријевић, Предраг Јеремић, Милорад Комраков, Ратко Крсмановић, Драгана Кузмановић, Љиљана Милановић, Младен Обрадовић, Горан Петронијевић, Владимир Пребирачевић, Саша Савићевић, Драган Станојевић, Дејан Уметић, Дане Чанковић, Жељко Чуровић

Иако СНС и СПС нису дозволиле својим министрима и посланицима да потписују Повељу, на списку је велики број истакнутих, а старијих, чланова ових странака. Нарочито је упечатљиво то да списком доминирају људи који су на различите начине активно бранили земљу од НАТО агресије.

Српско-руско братство има свој информативни портал, који прати и анализира све аспекте српско-руских односа и доноси све вести о њима. Али од највећег значаја је спремност свих ових истакнутих појединаца и организација којима руководе, да са најдубљим

уверењем и без страха активно доприносе српско-руском братству, као кључном фактору опстанка и напретка српског народа, али и важном темељцу Новог света.

Свако ко добро мисли будућности Србије морао би да се са уважавањем односи према овој Повели и њеним Доносиоцима. То су доказани и репрезентативни прегоаоци, носиоци духовно-моралних вредности, који одражавају и чувају став већине српског народа и који га бране без обзира на став западних и овдашњих однарођених интересних група.

Вештачко сејање неоснованог страха од Запада и његове евентуалне одмазде због наше сарадње са Русијом (они су свемоћни, пребогати, вечити, а и „окружили су нас“) је погрешно и штетно. У сејање такве атмосфере, разорне за Србију, данас су се упрегли сви њени непријатељи. Својеврстан је апсурд да готово ни једна од парламентарних странака не сме да истакне савезништво са Русијом као главни приоритет наше спољне политике. Не смемо дозволити да такво расположење превлада у Србији, јер би то било фатално. Србија је почела да се усправља, али њено усправљање покушавају да закаче.

Нису они ни свемоћни ни вечити, а и богатство им је на измаку. Они неславно, али заслужено, као злочинци окончавају вишевековну светску доминацију. Насупрот њима, Нови свет предводе наша браћа и пријатељи, Русија и Кина, спремни да Србији осигурају почасно место у Новом свету.

Што се тиче „окружења“ моћним НАТО силама – Црном Гором и Северном Македонијом и НАТО окупационим зонама БиХ и КиМ, то „окружење“ ће трајати

само толико док се Србија сасвим не усправи – и ни дан дуже!

Свако ко данас ЕУ и САД ставља испред Русије и Кине, тај или свесно подстиче нестанак Србије или не разуме ништа о данашњем свету.

Србији је испоручен ултиматум – да до краја године „преболи Косово“. У супротном – шта? Наљутиће се Хил, Ескобар, Бајден, Сунак, Шолц, Борел и Урсула фон дер Лајен. Па шта? Слободно нека се љуте...

Србија никада није прихватала ултиматуме, а још мање је хитала у загрљај онима који их испоручују.

Дакле – све је у реду. Србија и српско-руско братство гарантују да не само да нема ништа од њихових ултиматума, него ћемо се потпуно усправити са осмехом и – збогом НАТО генерали и ЕУ корупционари: слободна Србија ће, по традицији поново бити бастион слободног Балкана, слободне Европе и Новог, слободног света!

<https://srbratstvo.rs/vladimir-krsljanin-u-srpsko-ruskom-bratstvu-je-nasa-proslost-i-buducnost/>

ВЕЛИКА ПЕТОРКА ЗА КОСОВО И МЕТОХИЈУ ЈЕ БРИКС!

Био сам непријатно изненађен када су пре неколико дана, као по команди, сви медији почели да најављују долазак у Београд «велике петорке» и њен састанак са нашим председником. Иако су те најаве наговештавале нове притиске, а тиме, индиректно и потребу да им се одупремо, употреба придева «велики», који не само да преувеличава значај пет западних чиновника, него им даје и позитивни призив, био је све, само не адекватан.

Раније, још 90-их, постојала је «посредничка» група представника водећих западних земаља, којој је наденут неутрални надимак «квинта». А сада је «квинта» без представника Велике Британије, а са представником ЕУ, одједном постала «велика петорка»!

Притом, улога Британије уопште није смањена, већ је само перфидно закамуфлирана. О томе сведоче чињенице: британски «специјални изасланик за Западни Балкан» је један од команданата НАТО агресије 1999, а управо су британски војници ових дана почели да патролирају административном линијом у покушају одсецања косметских Срба од Србије.

У самозваној «великој петорки» су дакле, представници САД, Немачке и Француске (три од оне четири водеће државе у НАТО агресији са којима смо 25. марта 1999. прекинули дипломатске односе). Нешто мање пристрасним бисмо можда могли да сматрамо представнике ЕУ (где пет земаља није признало «Косово»)

и Италије, која је, као сусед, увек показивала нешто више разумевања за наше ставове (иако је 1999. главни аеродром НАТО бомбардера био у Авијану). Имена «петоркаша» нећемо ни помињати, да их неко не би, случајно запамтио.

Србија је показала максимум стрпљења и конструктивности, а раније и непотребног повлађивања западним силама, тј. САД, НАТО и њиховом сателиту ЕУ, које до данас нису одустале од своје намере да псеудомирним путем или хибридним ратом, постигну оно што 1999. нису успели оружаном агресијом.

Апсурдно је дакле очекивати да они који су сејали рат и неправду могу играти позитивну улогу у постизању праведног мира.

С обзиром и на то да дотичне силе никада у историји нису добровољно вратиле отето, намеће се закључак да је једини начин да се постигне напредак у решавању питања Косова и Метохије – укидање западног монопола на бављење овим проблемом. Уосталом, једино легално решење за КиМ се мора постићи у Савету безбедности УН, а оно је немогуће без сагласности наших пријатеља Русије и Кине.

И гле – велика петорка! Да, у свету заиста постоји заиста велика петорка, која из пристojности себи не надева то разметљиво име, него је позната под називом БРИКС и по томе што предводи светску већину. Па има ли шта демократскије? Значи, нај нај највећа велика петорка на планети Земљи је, замислите, састављена од наших искрених пријатеља, од којих ни један није признао «Косово», нити то уопште помишља.

Дакле, хајде да затражимо добре услуге БРИКСа у решавању косовскометохијског чвора. Има много

могућих начина: именовање својих специјалних представника, дијалог са земљама самозване «велике петорке», организовање међународне конференције, све до сазивања ванредне седнице Савета безбедности.

Оваквом иницијативом не бисмо морали да променимо ништа у својој спољној политици, само бисмо употребили доступна легитимна средства да бранимо интересе Србије и њених грађана на Косову и Метохији.

Не би смело да буде оклевања да се крене тим путем, поготову што западна нападна «петорка» не крије да је сва снага њихове позиције у уцењивању везаном за чланство у ЕУ. Дакле, четврт века је трајала велика западна подвала срачуната на отимање Косова и Метохије. Сада, када су терор против Срба и њихово иселавање појачани, последњи је час да се западна подвала прекине, а да се Србија обрати својим пријатељима за помоћ.

Ужасни фијаско политике САД, НАТО и ЕУ у Источној Европи и на Блиском Истоку, са могућношћу даљег очајничког ширења ратних пожара, за шта се Курти упорно нуди, мора и нама бити звоно за узбуну, које захтева хитно окретање пријатељима и смањење зависности од непријатеља.

У овим напорима од користи нам могу бити и земље које ће приступити БРИКС-у идуће године: Аргентина, Египат, Етиопија, Иран, Саудијска Арабија и Уједињени Арапски Емирати – такође наши пријатељи. Уопште, данас је практично цео исламски свет стао на страну Русије и Кине, а последње НАТО марионете се налазе у Приштини и Сарајеву.

Наравно да би БРИКСу требало и ми да приступимо, и то што пре. Баш је чудно што се предлог Покрета

социјалиста у том смислу, нико други од парламентарних странака до сада није усудио да јавно подржи, иако се већини грађана та идеја допада.

Упоредо са тим, ми треба да формализујемо своје савезништво са Русијом и Кином. Са залеђем таквог савезништва и чланством у БРИКСу, нико неће моћи да нас уцењује, ни економски, ни војно, ни на било који други начин. И убрзаћемо повратак Косова и Метохије и осамостаљење, интеграцију и напредак не само Србије, него и читавог Балкана.

Ми треба, као што би то свако паметан учинио, да будемо на дистанци од оних који не престају да изазивају ратове и чине зло и нама и читавом свету и самима себи. Тиме ћемо чак и њима самима помоћи да се отрезне и оздраве, па да нам једном поново буду партнери.

За све то нам баш треба велика петорка, али она права!

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/57540-vladimir-krsljanin-kosova-metohija-briks/>

ТРЕБА НАМ ДРЖАВНА ИНТЕГРАЦИЈА СА РУСИЈОМ

Владимир Кришљанин је бивши помоћник Слободана Милошевића, амбасадор СМПП СРЈ (до 2000.) и од недавно и у МСП Србије. Искусни је политичар и стручњак за међународне односе, научник и песник. Потпредседник је Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе. Прошле године је био иницијатор стварања кровне организације «Српско-руске братство», у коју су ушли многи водећи Срби, мађу којима и Емир Кустурица. Кришљанин је недавно објавио две књиге: зборник «Путин и Русија: УРАТУ ЗА МИР» (коју је Александар Раковић поклатио руском председнику на Валдајском форуму) и ауторску књигу «НОВИ СВЕТ». У ексклузивном интервјуу издању «О Србији на руском» Владимир Кришљанин говори зашто је одлучио да добије руско држављанство, за шта је захвалан Путину, која смртна опасност прети српском народу, има ли алтернативе «европској» Србији, може ли се одстранити погубни утицај Запада и да ли се признање Косова разматра у Београду.

– Недавно сте добили руско држављанство. Зашто сте се на то одлучили?

– Да бих био пример за друге. Сада имам два држављанства, која подједнако волим и поштујем. То је био и сан мојих родитеља и рођака, који су се борили у Другом светском рату, а и многовековни сан многих

Срба. Сматрам да Србија треба да уђе у државну интеграцију са Русијом – у најмању руку као трећи члан Савезне државе Русије и Белорусије. Остајем заувек захвалан председнику Путину, који је проценио да имам особите заслуге за Руску Федерацију и потписао указ.

– Како процењујете данашње односе Србије и Русије? У којим областима видите проблеме?

– Односи народа су братски, а односи држава – оно што се зове «стратешко партнерство». То још није савез, али отвара врата у том смеру. А у поређењу са оним што је било 2000-2012, то је огромни корак напред.

Проблема није мало, али споменућу два, по мом мишљењу, највећа: први је – некритичко копирање Титовог наслеђа, у складу са којим би требало имати бар подједнако добре односе и са Западом, а други је – огромна количина свих видова западног присуства и у Србији и у целом окружењу (скоро сви су у НАТО и ЕУ). Обе те ствари представљају смртну опасност за Србију и српски народ.

– Постоји ли, по Вашем мишљењу, неразумевање званичне Москве онога што се дешава у Србији и на простору «српског света»?

– Мислим да у Москви све одлично разумеју, али у условима СВО и хибридног рата са колективним Западом, а посебно имајући у виду горепоменуте проблеме, деловати уопште није лако. Има и доста чиновника који су скептични у вези тога колико су Срби спремни да се боре, а понекад се и потцењује значај православног Балкана за Русију. Нико од високих руских званичника никада није јавно рекао да за Србију постоји руска алтернатива Европској унији. Осим тога, Русија није разрадила методе помоћи народима, који се налазе

у неоколонијалном положају. Али упркос свему томе, ја сам оптимиста. Русија је војнополитички лидер Новог света, чији је весник била Србија, а у бригу Владимира Путина за Србију и «српски свет» ја сам дубоко уверен.

– Колико данас власти Србије одговарају статусу «последњег руског савезника» у Европи?

– А ко још није увео санкције против Русије? Наши народи и наше традиције су братске и савезничке. И власти Србије то узимају у обзир и поштују. А може ли се више? Да, наравно. И може се и мора се.

Државна политика сваке земље – то није воља једног човека, него сложена резултанта многих историјских, психолошких и кадровских фактора, а у случају малих земаља и страних утицаја. Србија је – најзападнија православна земља. Запад је три пута у XX веку покушавао да је уништи. Али је и агресивна пропаганда западних «благодати» оставила траг. Тако да су за политику Београда реално одговорни и Београд, и Москва, и Пекинг, и Запад. Да би се одстранио или бар умањио погубни утицај Запада, неопходни су координирани заједнички напори пре свега Београда и Москве, али и Пекинга. Сматрам да треба стално утицати на све три престонице, како би одлучно деловале у том правцу.

– Зашто Србија званично не затражи подршку Русије и Кине у Савету безбедности УН по питању Косова?

– Србија на подршку Русије и Кине у Савету безбедности УН рачуна. Али у процесу мирног решавања учествују само западне силе. И то треба да се промени. Недавно сам јавно апеловао да се уместо петорки западних посредника обратимо много моћнијој петорки: БРИКС-у. Али наша влада сматра да би мењати то, у

тренутку када је конфронтација Русије и Запада на врхунцу, било сувише ризично, јер се налазимо у окружењу НАТО. И зато наше руководство стално купује време.

– Да ли сте сагласни са мишљењем да би признање Косова од стране званичног Београда било ударац по ауторитету Русије и Кине, које подржавају Резолуцију 1244?

– Вучић је недавно рекао да признање за нас «није питање». То јест, признања не може и не сме бити, али не због ауторитета Русије и Кине, већ зато што би то било (само)убиство Србије. Ни један одговорни политичар то неће хтети да уради, а и народ то не би трпео.

Друга је ствар што се ми сувише дуго поводимо за Западом и по том животно важном питању за земљу је већ учињено сувише много уступака. То би требало што пре променити, али за то је потребна реална и свима позната алтернатива ступању Србије у ЕУ, а она засад јавно и званично није формулисана. Партије Вулина и Шешеља се залажу за улазак у БРИКС – то је «најмекше» решење. Али ја сматрам да основа свега треба да буде потписивање Уговора о пријатељству, сарадњи и узајамној помоћи између Русије и Србије. То је минимум.

– Хоће ли Србија подржати Додика у случају да Република Српска прогласи независност?

– Као и у случају Косова, Србија нема избора. Ако Република Српска буде принуђена да то учини, онда ће се брзо и коренито изменити сва ситуација, коју сам описивао. Али ми такође не смемо да заборавимо да Нови свет, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија, брзо побеђује у условима мира. А распиривање конфликта – то је политика Запада, која

се претворила у очајнички и на пропаст осуђени покушај да се сачува своја прохујала хегемонија.

Владимир Басенков

<https://ruserbia.com/politika/vladimir-krshljanin-serbija-dolzha-voiti-v-gosudarstvennuju-integraciju-s-rossiej/>

ЛЕКЦИЈА ИЗ СВЕТЕ ЗЕМЉЕ КОЈУ МОРАМО ДА НАУЧИМО

Данас сви јасно виде да је ратове у Украјини и у Светој земљи организовала западна олигархија, како би (по ко зна који пут) убијањем људи покушавала да оствари своје мрачне циљеве, а у најмању руку да обезбеди зараду својој војној индустрији.

Ови ратови показују да је западна олигархија у потпуном очајању и – на самрти. Сада јасно видимо да они никада не воде ратове да би победили: ратови су им само средство. Огромна погибија Украјинаца и огромна разарања у тој земљи изазвани су да се створе тешкоће Русији. Али те тешкоће су Русију само ојачале. Тај по њих катастрофални резултат је западне олигархе нагнао да покрену рат у коме показују да је и њихов најзаштићенији партнер – Израел, такође само монета за поткусуривање. Можда најскупља коју имају, али то не мења суштину. То је још једна потврда старе истине да империја зла нема савезнике ни пријатеље, већ само будуће жртве.

А ми не смемо никад да заборавимо страдања наших људи и наших комшија. И морамо то да повежемо са оним што је било после, све до данас!

Дакле, ако је после отпочињања руске СВО, некоме још могло изгледати да је рат у Украјини један, истина огроман, али ипак пролазни ексцес у односима светске већине и Запада, који ће се у блиској будућности ипак завршити компромисом, ширење ратног пожара на Свету земљу, односно на наш, регион Источног

Медитерана – колевку хришћанства, показује да је компромис немогућ и да је смртно рањена звер западне олигархије спремна да жртвује све и свакога!

То је и нама последње упозорење да ми Срби у заједници са њима немамо шта да тражимо.

Олигархија умируће империје зла је створила или одхранила Туђмана, Алију и Тачија, неоусташе, необалисте, све злочинце на Балкану (чак и оне међу Србима), Ал Каиду, Исламску државу, необандеровце, Азов, све злочинце у Украјини и у Светој земљи (чак и оне међу Палестинцима). Дакле, ни у Украјини, ни на Балкану, ни на Блиском Истоку не постоје зли народи. Постоје само политичке и државне творевине обликоване од стране западне олигархије, које људе користе као средство за уништавање и потчињавање других људи.

Данас јасно видимо чак и то да ни Хитлеров нацифашизам није био само најстрашнији историјски експрес, већ намерна творевина западне олигархије. НАТО има исту природу. И није чудо што су у најновијим ратовима западне олигархије на Балкану и у Украјини повампирени Хитлерови саучесници.

У времену које је наступило, Србија коначно мора да научи историјску лекцију и ослободи се свих илузија о Западу. Она просто НЕ СМЕ више да чини уступке империји зла, којој је цео свет (осим малобројних вазала и још малобројнијих колонија) са гађењем окренуо леђа. Ми не смемо да склапамо споразуме нити да се удружимо са убицама наше деце и окупаторима наших земаља, који не само да се за своје злочине на Балкану нису покајали, него су починили још веће у Авганистану, Ираку, Либији, Сирији, а сада и у Украјини и Светој

земљи. Ове мегаубице и антиљуди се никада ни за шта нису покајали и зато им је осигуран пут у пакао.

Ми не можемо да будемо једини на свету пријатељи НАТО, јер је бити са њима пријатељ – по дефиницији немогуће. НАТО нема пријатеља, нити их је икад имао, нити ће их икад имати. Демон вам не може бити пријатељ. Покушај да се буде пријатељ са демоном, може у најгорем случају да буде краткотрајна тактика ради куповине времена и ништа више – док наша браћа из Свете Русије – истребљивачи демона, не заузму позицију погодну да нас заштите. А практично су већ ту, пред вратима Балкана.

А онда и ми морамо почети да истерујемо и искорењујемо демоне, њихове агентуре и обрасце понашања – из нашег система безбедности, јавног живота и медија, грађанских иницијатива, финансијског система... И законом о страним агентима и још строже: предводници НАТО агресије, отимања Косова и Метохије и потирања српског идентитета не смеју имати приступ ни једној сфери нашег друштвеног живота, а пропаганда НАТО мора бити проглашена за кривично дело.

Православна колевка Европе – Балканско полуострво, које је органски повезано са Светом земљом, мора, као и Света земља, бити ослобођено од окупације и разорног дејства западне олигархије и њене антиљудске суштине. Обнова Историјске Србије мора тећи паралелно са ослобођењем Балкана и стварањем новог Балканског Савеза. Први корак мора бити склапање Уговора о пријатељству, сарадњи и узајамној помоћи између Русије и Србије, као неопходног предуслова за ослобођење и уједињење српских земаља. А онда ће, природним током догађаја, али и нашим примером и залагањем, паралелно са крахом концепта о Европској

Унији као политичкој секцији НАТО, поново, и на потпуно здравим основама, бити рођен Балкански Савез, повезан и са БРИКС и ШОС и са будућом, ослобођеном и обновљеном Европом.

Западна олигархија је подлошћу и силом претворила Балкан и Блиски Исток у жртве крсташко-ционистичких ратова и „бурад барута“. Нас Србе су три пута у XX веку покушавали да униште. Видимо, и на Косову и Метохији и у Републици Српској, да од те намере нису одустали. Балкански Савез из 1912. је био повод за фуриозну реакцију – Други балкански и Први светски рат. Значи да смо били у праву стварајући га.

Дакле, ми Срби, али и наша браћа у Русији и пријатељи у Кини, морамо да научимо лекцију из Свете земље и да одмах и заједно, почнемо да се интензивно припремамо за нову, заједничку будућност. Срби треба да буду спасени од западне претње, уједињени и ослобођени. Они ће тиме одиграти одлучујућу улогу у стварању новог Балканског Савеза и ослобођењу Европе.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/61930-vladimir-krsljanin-sveta-zemlja-lekcije/>

О СУПЕРИОРНОСТИ НОВОГ СВЕТА

Путин је једном рекао да је Нови свет онај у коме је човек највиши циљ, а никако – средство.

Научно се може доказати, а то нам потврђује и пракса Русије и Кине, да је сарадња као принцип, најбољи и најефикаснији метод опстанка и развоја човечанства, јер је људско стваралаштво колективни чин. Онај бивши, доминантно западни свет је опстајао на злоупотреби човека. Зато сада доживљава историјски пораз.

Ми смо ту дакле на терену борбе идеја. Очајнички отпор Запада свом неминовном поразу, доказује између осталог, да су они који на Западу одлучују, свесни да је њихов лажни систем вредности у сваком погледу инфериоран у односу на Нови свет. Толико инфериоран, да се два система међусобно искључују. Али, ми не желимо да уништимо људе на Западу. Ми верујемо у победу добра, у победу у борби идеја – и то је циљ коме тежи ова књига.

Ако са научног терена одемо на верски, ако Нови свет доживимо као еманацiju Новог завета, видећемо да се истине поклапају (а и како би друкчије могло бити?). Сарадња, а не пљачка, обмана, убиство или експлоатација, произилази из две заповести нашег Спаситеља, које у исти мах утемељују духовно-моралне вредности и придају им божански карактер. Сарадња је, наравно, заснована на љубави.

Још један разлог супериорности Новог света је у томе што је у њега укључено и све добро, створено на Западу. Запад се и ту показао као инфериоран, одбијајући

да примени достигнућа Истока, односно да прихвати социјално праведно друштво сарадње.

Русија и Кина не теже да владају светом – оне теже да свет буде хармоничан. Запад не треба да буде уништен, па ни поражен. Он треба да буде излечен и оспособљен за живот у Новом свету.

Ослањање савремене моралне и социјално праведне државе на духовне темеље први је покушао да оствари Стаљин, али је Хрушчов тај курс прекинуо, што је на крају довело до краха СССР. Сличан покушај је учињен и у Србији за време Милошевића. Ту синтезу данас спроводе Путин у Русији и Си у Кини.

Данашња Србија неће нашкодити својим историјским економским и културним везама са Западом ако се у потпуности идентификује са Новим светом, чији је весник била, него напротив. Јер данашњи Запад је до апсурда редукован на своју антиљудску димензију, што је неодрживо, чак и на кратак рок, док управо Нови свет баштини и даље развија и сва позитивна достигнућа настала на Западу.

Духовна и крвна, дакле најчвршћа, али и једино могућа веза Србије са Новим светом је њено братство са Русијом. Зато је Србија била весник Новог света и зато у њему треба да заузме почасно место.

(Излагање на промоцији књиге „Нови свет“ у Руском дому 7.12.2023.)

ЗА САБОРНО ЈЕДИНСТВО

Ови избори су битан моменат за националну консолидацију у време историјских искушења, која претходе историјском расплету.

У Русији годинама постоје Сверуски народни фронт и Светски руски народни сабор, као механизми грађења саборног јединства народа. То што је Јединствена Русија партија по величини и снази без премца у Русији, показује да је духу наших народа својствена потреба за уједињењем, за заједницом, за саборним јединством.

Путин је једном рекао да је Нови свет онај у коме је човек највиши циљ, а никако – средство.

Научно се може доказати, а то нам потврђује и пракса Русије и Кине, да је сарадња као принцип, најбољи и најефикаснији метод опстанка и развоја човечанства, јер је људско стваралаштво колективни чин. Онај бивши, доминантно западни свет је опстајао на злоупотреби човека. Зато сада доживљава историјски пораз.

Ми смо ту дакле на терену борбе идеја. Очајнички отпор Запада свом неминовном поразу, доказује између осталог, да су они који на Западу одлучују, свесни да је њихов лажни систем вредности у сваком погледу инфериоран у односу на Нови свет. Толико инфериоран, да се два система међусобно искључују. Али, ми не желимо да уништимо људе на Западу. Ми верујемо у победу добра, у победу у борби идеја.

Ако са научног терена одемо на верски, ако Нови свет доживимо као еманаацију Новог завета, видећемо

да се истине поклапају (а и како би друкчије могло бити?). Сарадња, а не пљачка, обмана, убиство или експлоатација, произилази из две заповести нашег Спаситеља, које у исти мах утемељују духовно-моралне вредности и придају им божански карактер. Сарадња је, наравно, заснована на љубави.

Још један разлог супериорности Новог света је у томе што је у њега укључено и све добро, створено на Западу. Запад се и ту показао као инфериоран, одбијајући да примени достигнућа Истока, односно да прихвати социјално праведно друштво сарадње.

Русија и Кина не теже да владају светом – оне теже да свет буде хармоничан. Запад не треба да буде уништен, па ни поражен. Он треба да буде излечен и оспособљен за живот у Новом свету.

Ослањање савремене моралне и социјално праведне државе на духовне темеље први је покушао да оствари Стаљин (али је Хрушчов тај курс прекинуо, што је на крају довело до краха СССР). Сличан покушај је учињен и у Србији за време Милошевића. Ту синтезу данас спроводе Путин у Русији и Си у Кини.

Данашња Србија неће нашкодити својим историјским економским и културним везама са Западом ако се у потпуности идентификује са Новим светом, чији је весник била, него напротив. Јер данашњи Запад је до апсурда редукован на своју антиљудску димензију, што је неодрживо, чак и на кратак рок, док управо Нови свет баштини и даље развија и сва позитивна достигнућа настала на Западу.

Духовна и крвна, дакле најчвршћа, али и једино могућа веза Србије са Новим светом је њено братство са

Русијом. Зато је Србија била весник Новог света и зато у њему треба да заузме почасно место.

Запад, тачније САД, НАТО и ЕУ, спремају Србији последњи ултиматум. Зато су ови избори велики испит за све учеснике, и велике и мале. Положиће га само они који се у овом судбоносном моменту одреде за саборно јединство. Саборно јединство свих који су за слободу, независност, друштвену правду и напредак српског народа, Србије и свих њених грађана, за одбрану Косова и Метохије и Републике Српске. За ослобођење и уједињење свих који су од матице отргнути западном агресијом. За кажњавање ратних злочинаца и саучесника и наплату ратне штете.

Као што тачно примећују у Русији, наступајућа 2024. година ће бити „година геополитичког буђења“ и јачања супротстављености између англосаксонског „подели и владај“ и нашег „уједини и води“. Наш континент је Велика Евроазија, а не већ жртвована компонента НАТО, звана ЕУ. Ми јесмо на граници, али то је разлог више да се вежемо за онога ко је моћнији и коме припада будућност, пре свега зато што нам је пријатељ. Најпривлачнији центри континенталне и светске интеграције налазе се у Москви и Пекингу, а не у Бриселу, Вашингтону или Берлину.

Ако на овим изборима створимо саборно јединство у начелу, већ сутра оно ће нам бити најмоћније оруђе да одолимо искушењима и ултиматуму, да остваримо све своје националне циљеве и заузмемо почасно место у Новом свету. А Нови свет је већ реалност – чини га светска већина, која је у сваком погледу богатија, јача и моралнија од Запада. И то су наши пријатељи. Сувише дуго смо били обзирни према агресорима. Крајње је

време да нам сарадња са пријатељима постане први приоритет.

Све је то пред нама. Али предуслов је саборно јединство.

Срећни нам избори будућности у Новом свету и срећна нам Нова година геополитичког буђења!

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/66641-vladimir-krsljanin-izbori-srbija-rusija/>

БОЖИЋНИ СРПСКО-РУСКИ ПУТОКАЗ

Ближи се дан радости, дан рођења Спаситеља, творца Новог завета, који је темељ Новог света.

Заветовали смо се Његовом Закону, који је Љубав, јер то је једини пут ка спасењу.

А Он, Богочовек и Спаситељ, молио је и жртвовао се:

„Оче наш, да дође царство Твоје; да буде воља Твоја и на земљи као на небу”

И ми, српски заветни народ, понављамо исту молитву и надахњујемо се Његовим примером, уверени да је Христос посреди нас.

Српски заветни народ је био, после Грка, а пре Руса, неимар богонадахнутог царства на земљи. На Косову пољу, 1389, Свети Срби су својом жртвом испунили завет. Том духовно-моралном победом, обезбедили су да српски народ и српска држава васкрсну и да живе вечно.

Да бисмо вечно живели, морамо стално доказивати да у срцу носимо Љубав, Веру и Наду, слободу и правду, да смо спремни на жртву и да смо достојни својих светих предака.

Љубав, Мир свима и Оченаш су наш путоказ. На нашем путу уза се имамо руско царство, чији смо један од твораца и које нам обезбеђује победе – и у обнови српске државе и у рушењу западних антиљудских освајача, и у Првом и у Другом светском рату, и у рату против НАТО фашиста, од 90-их до данас.

Они који презиру љубав, а користе мржњу, морају бити поражени, ради спасења човечанства. Нови свет,

који предводе Русија и Кина, а чији весник је била Србија, оставио је за собом земље у колонијалном систему западне олигархијске дикатауре у свим областима: војно-политичкој, научно-технолошкој, економској, социјалној и културној, а изнад свега у моралној, окупио је око себе светску већину и обезбедио сигурну будућност за човечанство.

Западна антиљудска НАТО фашистичка олигархија одговара очајнички - суровим и страшним ратовима, у којима је спремна да жртвује све људе – не само Србе, Албанце, Арапе, Грузине, Русе, Украјинце, него и Немце, Израелце, па и саме Американце. Западна олигархија, са њеном злочиначком, антиљудском и фашистичком политиком и њена диктатура, која се лажно представља као демократија, морају бити заувек срушене, и споља и изнутра. И биће, у години која започиње и годинама које непосредно предстоје.

Србија мора наставити да гради братско савезништво и јединство са Русијом, челично пријатељство са Кином и сарадњу са свим земљама, које поштују њен суверенитет и територијални интегритет.

Западна олигархија јесте пред коначним историјским поразом, али пошто не одустаје од својих анти-српских планова и активности својих влада и својих агентура, Србија мора законским и безбедносним мерама и корекцијама своје спољне политике да заштити свој суверенитет, своју демократију и своје грађане, а нарочито децу и омладину.

Морамо створити демократско саборно јединство и механизме да се оно чува и развија.

Срећни нам Нова година и Божић!

Нека нам донесу победу Новог, заветног, српског
и руског света!

Мир Божји – Христос се роди!

Господе Исусе Христе, Боже наш, помилуј нас!
Амин.

<https://srbratstvo.rs/vladimir-krsljanin-bozicni-srpsko-ruski-putokaz/>

КРЕНИМО У СУСРЕТ ПОБЕДИ, КОЈА ЈЕ БЛИЗУ!

Три пута у прошлом веку смо трпели агресије са Запада.

У два светска рата смо поднели огромне жртве, али смо у послератни поредак улазили са славом и међу победницима. Милионским жртвама смо ослободили и ујединили српски народ.

А 90-их је, чини се на први поглед, све било другачије. Први европски рат је најпре био прокси, а затим НАТО агресија. Делове народа и територија су нам отели, делове смо одбранили, али и те одбрањене делове до данас покушавају да нам отму. Нисмо победили, али у рату смо остали непоражени. Доживели смо пораз тек у обојеној револуцији и постали неоколонија. Последњих десетак година се опорављамо и обнављамо суверенитет, али је уцена још много. У чему је ствар?

И у Првом и у Другом светском рату, наше победе су биле могуће захваљујући Русији. Ни сада за нас нема победе без Русије.

Данас се води Други европски рат – Запада, односно НАТО и ЕУ, против Русије. Победа Русије је близу. Сви је очекују ове године, неки кажу – до средине године, али је нико не доводи у питање. То ће бити и наша победа!

Србија мора да се припреми – и психолошки и политички, и на све друге начине, за ту победу. Пошто каснимо са припремама, предлажем да почнемо одмах.

Прво, да видимо шта ће значити та победа? НАТО, као претња, ће нестати. Можда и сасвим. У питање ће бити доведен и опстанак ЕУ, па и САД. Желимо им да нађу начин да преживе. Већ сада, они су светска мањина. А за који месец, сви ће настојати да их се клоне, због њихових унутрашњих проблема.

Скоро да нема земље на свету којој они нису нанели неко зло, али мало коме су нанели толико зла као нама. Крајње је време да почнемо интензивно да размишљамо (сваки дан по цео дан) како да их се решимо, јер нема поре нашег друштва у које нису убризгали своје смртоносне отрове и вирусе.

Тај посао није нимало лак, али није ни ужасно тежак, јер је други аспект победе Русије – несметани развој Новог света, мирног и праведног, у коме ће се сви развијати брже него досад. Тај свет предводе наши највећи пријатељи – Русија и Кина.

Дакле, питање „Како да удовољимо Западу?“ ускоро треба да избришемо из своје главе и политичке праксе.

А шта ми треба да тражимо и постигнемо на основу победе? Нека нас поуче резултати Првог и Другог светског рата. Одговором на то питање треба да се баве велики људи и храбри политичари.

Али да предложимо бар оно што изгледа неспорно:

Ослобођење (од НАТО, у свим облицима) и уједињење са деловима народа и територија који су нам отети;

Чврсто повезивање са Русијом (и Кином), које ће нам омогућити безбедност и несметан духовни и економски развој и учешће у свим перспективним формама сарадње у оквиру светске већине;

Тесну сарадњу свих на (православном) Балкану, што ће бити од великог значаја и за Русију и за Европу, у чему ми морамо да одиграмо одлучујућу улогу.

Поред тога, наше легитимне претензије могу бити: наплата ратне одштете од земаља НАТО, ревизија рада Хашког трибунала од стране СБ УН, уз укидање свих његових пресуда и одштету његовим жртвама, увођење виза и снижавање нивоа или прекид дипломатских односа са земљама које наставе да подржавају НАТО агресију, окончање присуства снага НАТО на Косову и Метохији због кршења Резолуције 1244.

Главни „аргумент“ за наставак нашег понижавања пред агресорима (који се сматра априорним и никада се не аргументује) је да без њих нема инвестиција и економског развоја. Напротив, озбиљан економски развој је могућ само без њих, а и озбиљне инвестиције са њихове стране ће ускоро пресушити, како буде напредовала њихова системска криза и како се буде ближила победа Русије.

Наравно да је добро ни са ким се не свађати и не сукобљавати. Сарадња са европским земљама, а поготову са суседима је неопходна. Али политика непрестаног заклињања у лојалност и жељу за прикључење ЕУ, која је била део НАТО агресије и до данас није променила политику према нама, чак ни уз инсистирање на „очувању пријатељских односа са Русијом и Кином“, није довољно добра за стварни напредак Србије. И лаику изгледа природније да наш приоритет број један буде јачање односа са Русијом и Кином, па ако треба, уз инсистирање на „очувању сарадње са земљама ЕУ“. То би, у жеку садашњих огромних промена у свету, била природна еволуција политике једне земље, као што је Србија, која обнавља свој суверенитет. Надамо се да ће тако и бити.

Први крупан повод за тај заокрет ка реалности, биће већ крајем јануара, када ЕУ у Главу 35 уврсти експлицитан захтев за признање независности „Косова“, као један од услова за наш улазак у ЕУ.

Свети Сава је својим укупним прегалаштвом, а посебно својим Законоправилом, највећа достигнућа евроазијске, источномедитеранске, а тиме и европске цивилизације, православно-ромејску духовност и државно-правно градитељство пренео Србима и Русима, па су на тим основама изграђене државе и царства Немањиха и Рјуриковича и империја Романова. Те државе и народи нису престајали да се међу собом понашају братски, ни кад је Русија била под Монголо-Татарима, ни кад је Србија била под Турцима. Духовно, оне су једно, од Светог Саве до данас, али свој сан о државном јединству још нису оствариле.

Највећи апсурд српске политике данас је раскорак између снажних осећања народа према Русији и уздржаности политичких елита. То је последица како трагичних противречности према Русији политика које су водили Александар Карађорђевић и нарочито Јосип Броз, тако и отвореног агентурног деловања Запада у Србији после 2000.

У периоду нашег десетогодишњег отпора западној агресији и обнављања српске државности и духовности у најтежим условима, периоду који је дао прилику Русији да се опорави и освети, сазрели су и услови за улазак Србије у државну заједницу са Русијом. Нажалост, Слободан Милошевић и Владимир Путин се нису никада срели, али Путинова Русија данас држи отворена врата за све облике сарадње, интеграције и подршке, које би Србија могла да пожели. У том смислу, победа Русије, која је близу, биће и победа Србије.

У данашње време, а нарочито од почетка руске СВО у Украјини, све патриотске снаге, па чак и „екстремно патриотске“ странке, Русију спомињу само узгред и декоративно, политички контакти са Русијом се избегавају, а као израз највеће храбрости се наводе ставови да „нећемо уводити санкције Русији“ и да би требало размотрити могућност прикључивања БРИКС-у (који представља најнеформалније од свих окупљања држава у којима учествује Русија).

Ако по питањима Косова и Метохије, Републике Српске и санкција Русији, Запад упорно наставља своју антисрпску кампању из 90-их, и изједначава нас са Русијом и поред свих уступака наших власти, а на другој страни, Русија је као војнополитички предводник светске већине и светског развоја пред победом у рату, који је наставак и проширење рата против нас, крајње је време да кренемо у сусрет тој победи и тако се вратимо на заслужено место у светској историји.

Сагледавање места Србије у савезништву са Русијом у Новом свету, мора постати централна тема нашег политичког, стручног, друштвеног и медијског живота. Сви који могу, томе треба да дају допринос. То се више не може и не сме одлагати.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/71087-vladimir-krsljanin-pobeda-je-blizu/>

КОРУМПИРАНА ДЕМОКРАТИЈА, НОВИ НАЦИ-ФАШИЗАМ И НАМЕТАЊЕ МИРА

У преамбули **Повеље Уједињених нација**, као своје темељно опредељење, народи који је доносе, изражавају решеност **„да поново потврдимо веру у основна права човека, у достојанство и вредност људске личности, у равноправност људи и жена и нација великих и малих“**, али и **„да радимо на социјалном напретку и побољшању животних услова у већој слободи“**.

А у Члану 1. Повеље, наводе се Циљеви Уједињених нација:

1. одржање међународног мира и безбедности;
2. развијање пријатељских односа међу нацијама;
3. постизање међународне сарадње.

Универзална декларација о људским правима у свом Уводу наглашава да је **„признавање урођеног достојанства и једнаких и неотуђивих права свих чланова људске породице темељ слободе, правде и мира у свету“**.

Члан 1. Декларације каже: **„Сва људска бића рађају се слободна и једнака у достојанству и правима. Она су обдарена разумом и свешћу и треба једни према другима да поступају у духу братства.“**

А Члан 3. Прописује да: **„Свако има право на живот, слободу и безбедност личности.“**

Данас је веома важно цитирати и одредбе Члана 16: **„1. Пунолетни мушкарци и жене, (...) имају право да склопе брак и да заснују породицу. (...) 3. Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва.“**

Можемо дакле, са сигурношћу тврдити да су свеопште право на живот, достојанство и вредност људске личности, пријатељство, сарадња и братство међу људима и народима, као и породица – темељне духовно-моралне вредности читавог човечанства, уграђене у темељне документе међународног права, створене после Другог светског рата – најдрастичнијег покушаја потирања тих вредности помоћу наци-фашизма.

У стварању наци-фашизма у Европи, велику улогу је имао страни, посебно англосаксонски капитал. Ипак, владе ових земаља су се опрале пред историјом својим учешћем у антихитлеровској коалицији.

У најновијем светском (засад хибридном) рату, чије су фазе ратови против Срба и Руса, западне владе су, међутим, директно учествовале у стварању и отворено се ставиле на страну хрватских, босанских, косовско-албанских, украјинских (и других) неонацифашиста.

Западни народи још увек имају шансу да смењивањем својих влада и осудом њихове политике, сачувају свој опстанак, умање своју одговорност и оперу свој образ. И на тај начин уједно изврше и обнову демократије у својим земљама, која је сада корумпирана до нивоа своје потпуне негације.

Дакле, иста она капиталистичка закулиса, која је финансирала Хитлера, данас је корумпирала и

инструментализовала западне владе, пре свих САД и Британије и натерала их да стварају и подржавају терористе и нацифашисте, распирују и воде агресивне и геноцидне ратове, газе цивилизацијске духовно-моралне вредности и важеће међународно право, позивајући се на фиктивни „поредак заснован на правилима“. Његов важан елемент су нове технологије инструментализације људи кроз искорењивање људске духовности, ЛГБТ уништавање породице и глобални мрежни рат.

Тај данашњи злочиначки систем, можемо назвати **нови наци-фашизам** и дефинисати као **владавину демократски нелегитимних појединаца и група, засновану на масовној инструментализацији и масовном убиству људских бића**.

Прве деценије системске кризе и почетак пада западног империјалистичког система камуфлирани су падом Совјетског Савеза и деценијама агресивног „унилатерализма“ уз бројне режиране кризе и ратове на тлу бивше Југославије и СССР, на Блиском Истоку и у Централној Азији.

Експанзивни империјалистички и (нео)коло-нијални систем је већ тада дефинитивно изгубио историјску утакмицу са поретком слободе, равноправности и братства, поретком сарадње, хуманистичким поретком заснованим после победе над фашизмом у Другом светском рату. Серија режираних ратова, коју је наметнула западна олигархија, а која кулминира сада сукобом са Русијом, само је очајнички и узалудни покушај да се очува криминална и неправедна светска доминација западне олигархије. Нови наци-фашизам са којим смо суочени, као и раније хитлеризам, биће неминовно поражен, и то врло ускоро, јер је потрошио све своје моралне и већину својих материјалних ресурса. Иако је човек

подложен манипулацији и инструментализацији, људска врста неће дозволити да буде уништена од стране шаכיце својих етички и ментално деформисаних јединки.

Без обзира на очајничке покушаје да се распиривањем ратова на целом свету спречи неминовни губитак водеће позиције западне олигархије, дешавају се епохалне историјске промене и настанак Новог света, уз одбрану духовно-моралних вредности људске цивилизације и међународног права. Весник тих промена је била Србија, а њихови носиоци и предводници светске већине су Русија и Кина.

Нови свет, предвођен Русијом, сада се налази у **рату за мир**. Војно-техничка и морална супериорност Русије су битне, не за уништење противничких влада, а поготову не народа, које нико не доживљава као противнике, него за **наметање мира**. Оног часа када мир буде наметнут, када престану ратови, светска већина ће демократски и стваралачки, уз пријатељство и сарадњу, заувек елиминисати канцер људске врсте у лику новог наци-фашизма и његове мега-злочине инструментализације и масовног убиства људских бића.

Као нација која је једна од највећих жртава новог наци-фашизма и која је својим отпором постала весник Новог света, Србија мора што пре своје политичко, економско и војно тежиште да приближи свом срцу и својој духовности. Свака предност ЕУ и САД у српској политици у односу на Русију и Кину, мора бити заувек и потпуно елиминисана, онако неумољиво као што се то данас дешава у свету.

Најновија антисрпска резолуција Европског парламента, толерисање и подстицање од стране ЕУ и НАТО Куртијеве наци-фашистичке праксе, као и намера Савета

ЕУ да нам признање „Косова“ наметне као услов за улазак у ЕУ, постају обавезујући поводи за то.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/77211-vladimir-krsljanin-demokratija-naci-fasizam/>

СЛОБОДАН 2024.

Данас није ни Аранђеловдан, ни Никољдан. Данас је Слобо-дан. Дан када је отац слободне Србије положио свој живот за своју земљу и свој народ.

Фебруара 2000, Председник Слободан Милошевић је рекао:

„Данас је на реду Србија. Па блиски и далеки Исток. И најзад – цео свет. Једина препрека том подухвату може да буде разум. Разум човечанства, јер овога пута човечанство је циљ. Данас, када је опасност од глобалног насиља извесна, потребан је глобално организован отпор том насиљу.“

У септембру 2002, као Димитров пред нацистима, Председник Милошевић се пред НАТО трибуналом, бранећи суверенитет и достојанство свих народа, претворио у тужиоца и рекао:

„На овој територији нису вођени ратови, него само један рат, рат против Југославије. Тај рат подстицан је и усмераван од стране највећих сила савременог света, са ослоном на унутрашње савезнике, националистичко-сепаратистичка језгра, уз доминатно присуство оних снага које су поражене у Другом светском рату. Тај рат је вођен свим средствима, медијским, политичким, економским, војним. Тај рат је најпре вођен деценијском медијском кампањом у којој је злоупотребљен монопол над глобалним средствима информисања, затим спољнополитичком

интервенцијом усмереном на стварање независних држава од југословенских република, а затим најсвирепијом вишегодишњом економском кампањом и санкцијама против СР Југославије, које се једино могу квалификовати као геноцид, и коначно – војном агресијом. И то 1995. године против Републике Српске и у «Олуји», уз учешће снага НАТО у највећем етничком чишћењу које је икад забележено, и 1999. године – против Савезне Републике Југославије.“

У једном од првих иступања пред агресорским «судом», Председник Милошевић је рекао:

„Поносим се тиме што сам командовао оружаним снагама Југославије које су зауставиле НАТО, јер се показало да земља, макар и мала, која има чврсту вољу да брани своју слободу и да брани идеју слободе и равноправности и народа и људи, може да се одбрани. Ово је казна зато што смо се успротивили опасности највеће тираније која је запретила човечанству.“

У наставку агресије другим средствима, у Београду је 5. октобра 2000. изведена прва успешна «обојена револуција». Кућа у којој је живео председник Милошевић са нашла под опсадом. Другу годишњицу НАТО агресије обележили смо међународном конференцијом, чије најистакнутије учеснике је председник Милошевић примио у свом дому и тада им дао неке од својих последњих интервјуа. У исто време, на конференцији која се истим поводом одржавала у Берлину, истакнути бугарски правник и политичар Велко Влканов је, следећи историјски пример Димитрова, иницирао формирање Међународног комитета за одбрану Слободана Милошевића. Подржали смо и активно се укључили у тај процес –

Међународни комитет је после неколико месеци имао преко стотине чланова из целог света и три копредседника. Уз Велка Влканова, то су постали и Ремзи Кларк (САД) и Александар Зиновјев (Русија). Формирано је и десетак националних комитета. Међународни комитет¹ постоји и данас. Копредседници су му Клаус Хартман (Немачка), Мајкл Паренти (САД) и Сергеј Бабурин (Русија). Формирање комитета у иностранству и недовољна активност СПС-а, подстакли су Слободана Милошевића да иницира да се и код нас формира национални комитет, који би био организациона база за припрему и афирмисање његове одбране. Пошто је у то време у Србији било немогуће регистровати организацију са његовим именом, на мој предлог, наш комитет је добио име Удружење «Слобода».

Данас би требало да свима буде јасна аналогија Димитров-Милошевић, као и значај борбе против новог наци-фашизма, против глобалне тираније однарођене западне олигархије, коју је српски народ водио и још увек води, а која је сукобљавањем Запада по истом обрасцу са Русијом, ушла у своју завршну фазу. И ову, последњу и очајничку западну најезду Русија ће да сломи. Време је да се и Србија придружи њеној победи.

Упркос отпору грађана, преваром и насиљем, окупационе власти су у ноћи 31. марта/1. април ухапсиле председника Милошевића, због наводних злоупотреба у вршењу власти, и заточиле га у Централном затвору у Београду, уз гаранције са највишег места да неће бити испоручен у Хаг.

У Београду, на Тргу Републике 16. јуна 2001. је одржан велики митинг са 50.000 учесника, који је

¹ <https://milosevic.co/>

захтевао слободу Слободану и уклањање хашке претње. Грађани су марширали до Централног затвора и тамо поновили исте захтеве. Још већи митинг, са 100.000 људи, одржан је 26. јуна. Претња изручењем у Хаг је постајала све озбиљнија, иако је важећи Устав забрањивао изручење сопствених грађана. Са намером да спречи Ђинђићеву владу у њеном науму, у Београд је кренуо Ремзи Кларк. Тадашњи окупациони амбасадор у Вашингтону Милан Ст. Протић одбија да му изда визу. Ремзи креће на пут без визе са 24 часа закашњења – и стиже само да говори на још већем протестном митингу у Београду 29. јуна. На Видовдан, Слоба је већ био изручен.

Ремзи Кларк је посетио Слободана Милошевића у притвору 31. јула 2001, а 2. августа је одржао конференцију за штампу у Хагу², на којој је обавестио јавност да је „Слободан Милошевић, упркос свим покушајима да га сломе, остао јак, снажног духа и оштрог ума и да жели да сам води своју одбрану, како би раскринкао НАТО агресију и разбијање Југославије и бранио њен суверенитет и народ од планова САД и ЕУ да је потчине и разоре њену економију“.

У једном од претходних појављивања пред „судским већем“, пре почетка „суђења“, 30. августа 2001, председник Милошевић је покушао да оспори легитимност трибунала, али за то му није одобрено време. Ипак, он је „судском већу“ предао писмени поднесак о нелегитимности хашког трибунала³, који је саставио Ремзи Кларк. По овом поднеску, трибунал се никада није изјаснио.

² <https://milosevic.co/icdsm/more/clarkm.htm>

³ <https://milosevic.co/icdsm/more/aug30.htm>

Своју прву међународну конференцију под насловом „Слобода за Слободана Милошевића – морални, политички и правни императив“⁴, Међународни комитет је одржао 21-22. октобра у Сава центру у Београду. Конференција, на којој су учествовали представници Међународног и девет националних комитета (из Русије, Грчке, Бугарске, Румуније, Италије, САД, Канаде, Немачке, Француске и Холандије) усвојила је Декларацију и Акциони план.

Професори из САД, Канаде, Русије, Украјине, Италије, Бугарске и Грчке 27. октобра пишу Отворено писмо председнику САД Џорџу Бушу⁵, указујући да је после 11. септембра 2001. суђење Милошевићу постало потпуни апсурд, с обзиром да се он борио против истог тероризма. Овај и други слични покушаји су остали без икаквог ефекта јер су двоструки аршини један од основних принципа униполарне олигархијске диктатуре.

После прелиминарног читања оптужница 29. октобра 2001. у Хагу, Слободан је „судијама“ рекао⁶ „Имао сам част да браним свој народ од злочиначке агресије која је на њега извршена и да браним свој народ од тероризма с којим је Клинтонова администрација била у блиској сарадњи, што такође неће нико моћи да порекне.“ Он је оптужнице назвао⁷ „потпуно пристрасним“.

Присуствовао сам почетку „суђења“ 12.2.2002. у хашком трибуналу. Догађај су пратили сви светски медији, а огроман број новинара пратио је и конференцију за штампу Мешународног комитета, на којој су учествовали Жак Вержес, Алдо Бернардини, Кри-

⁴ <https://milosevic.co/icdsm/document/declaration.htm>

⁵ <https://milosevic.co/icdsm/document/openlet.htm>

⁶ <https://milosevic.co/icdsm/document/s-speech2001-10-29a-i.htm>

⁷ <https://milosevic.co/icdsm/document/s-speech2001-10-29b-i.htm>

стофер Блек, Царед Израел, Нико Фаркевизер, Нико Штајнен и моја маленкост. На почетку процеса, у својој уводној речи, Милошевић је говорио 11 часова и оставио снажан утисак на читаву светску, а посебно на јавност у Србији. Три дана касније, руска Дума је усвојила једну од својих неколико резолуција посвећених Милошевићу. Резолуцијом⁸ се тражило од председника Путина да иницира у Савету безбедности УН временско ограничење на рад трибунала и укидање притвора Слободану Милошевићу. За резолуцију је гласало 326 депутата, а само 6 је било против.

Тих дана, Међународни комитет је упутио опширно писмо свим шефовима држава на свету⁹. Писмо су потписали Велко Влканов, Ремзи Кларк, Михаил Кузњецов, Царед Израел, Лиана Канели, Сергеј Довгањ, Кристофер Блек, Фулвио Грималди, Клаус Хартман и Нико Фаркевизер.

Под претњом изручења Хагу, народни посланик Влајко Стојиљковић, који је за време НАТО агресије био министар унутрашњих послова Србије, извршио је самоубиство 13. априла на степеницама Народне скупштине. За собом је оставио опширно писмо¹⁰.

Крајем септембра 2002. започело је „извођење доказа“ по оптужницама за Хрватску и БиХ, па је Слободан Милошевић имао прилику за још једно свеобухватно и ефектно уводно излагање¹¹, које је трајало два дана.

Због огромног радног оптерећења процесом, већ у новембру 2002, Милошевићево здравствено стање се

⁸ <https://milosevic.co/icdsm/more/duma.htm>

⁹ <https://milosevic.co/icdsm/appeal-a.htm>

¹⁰ <https://milosevic.co/icdsm/more/vlajko2-i.htm>

¹¹ <https://milosevic.co/icdsm/more/milosevic-bc-srpski.htm>

погоршава. Међународни комитет захтева од трибунала специјалистичке прегледе, а у децембру и руска Дума једногласно захтева¹² адекватну медицинску негу „за политичког затвореника Слободана Милошевића“, као и посете српских и руских лекара.

У окупираној Србији, западне службе се стално труде да изазову хаос и грађански рат. После изручења Милошевића на Видовдан и политичког процеса у Хагу, 12. марта 2003. убијен је премијер Зоран Ђинђић, а у земљи је уведено ванредно стање, као накнадни покушај остваривања „6. октобра“. На годишњицу НАТО агресије, 24. марта, говорио сам на невеликом пригодном скупу у удружењу „Слобода“. У мом говору¹³ је била и реченица „Нико није овлашћен да овде поставља ни да убија марионетске намеснике!“. Адвокат Миша Огњановић је већ поподне однео Милошевићу текст мог говора, а он ме је сутрадан ујутро звао телефоном да ми честита.

Ускраћивање лечења, забрана посета и распоред „суђења“ са огромним бројем часова и дана, као и милионима страница докумената, уз вишегодишње продужавање притвора, били су повод за многе реакције широм света. Међународни комитет, уз активну подршку немачких и холандских активиста, као и српске дијаспоре, организовао је два пута масовне демонстрације у Хагу – на Видовдан (испред трибунала) и 8. новембра 2003, када се протестна колона, уз громогласне звуке Словенског марша Чајковског, кретала од центра Хага до казамата у Шевенингену.

Против неправедног хашког процеса у марту 2004. јавним апелом огласили су се и бројни истакнути светски

¹² <https://milosevic.co/icdsm/more/duma2.htm>

¹³ <https://infoport.co/vladimir-krsljanin-govor-24-marta-2003/>

уметници¹⁴, међу којима су били Харолд Пинтер, Петер Хандке, Роберт Диксон, Александар Зиновјев, Валериј Ганичев, Валентин Распутин, Вјачеслав Кликов, Владимир Костров, Димитри Аналис, Ролф Бекер...

Година 2004. у Хагу је пуна апсурдних и драматичних догађаја. У току процеса један од „судија“ који се разболео, замењен је новим, који је за два месеца „прочитао“ милионе страница. Председник Милошевић за припрему одбране добија само 3 месеца, посете су му месецима забрањене. Његово здравље се даље погоршава, а трибунал разматра наметање браниоца. Криминална трибуналска хоботница свим средствима покушава да подрије физичко здравље и психолошку стабилност председника Милошевића. Руска Дума, парламент Белорусије и Парламентарна скупштина Савеза Русије и Белорусије захтевају ослобођење Слободана Милошевића.

На Видовдан 2004. се у организацији Удружења Слобода и Међународног комитета одржава велики митинг у Београду, са захтевима¹⁵ за моментално ослобођење председника Милошевића ради лечења и трајни прекид нелегалног процеса. На митингу су говорили: Велко Влканов, Клаус Хартман, Нађа Тешић (књижевник из САД), Александар Вучић, Милорад Вучелић, Бранко Китановић, Богољуб Бјелица и Владимир Кршљанин.

После скандалозне одлуке трибунала у септембру 2004. године да се Слободан уђутка наметањем браниоца по службеној дужности, апеловали смо на пријатеље широм света да се јавно огласе – изјавама, интервјуима, писмима УН и самом трибуналу¹⁶. Осим самог Међународног

¹⁴ <https://milosevic.co/icdsm/more/artists.htm>

¹⁵ <https://milosevic.co/icdsm/more/Sloboda2806.htm>

¹⁶ <https://milosevic.co/icdsm/Hijack.htm>

комитета и Удружења Слобода, то су учинили и Ремзи Кларк, Клаус Хартман, Алдо Бернардینی, Кристофер Блек, Тифен Диксон, Николај Рижков, Леонид Ивашов, Јевгениј Примаков, Мајкл Паренти, Ив Боне, Пјер-Мари Галоа, Жак Вержес, Џејмс Бисет, Џорџ Кени, Лијана Канели, Сара Флаундерс, Патрик Барио, Ив Крепен, Габријел Каспере, Бери Литучи и Грегори Елич.

Петицију под насловом „Наметање браниоца Слободану Милошевићу је претња будућности међународног права и животу брањеника“¹⁷ од 26. јула 2004. године, упућену генералном секретару УН, председнику Генерелне скупштине, свим чланицама Савета безбедности, свим чланицама УН и самом трибуналу, коју је саставила бриљантна правница Тифен Диксон, а чије је делове Слободан Милошевић прочитао на седници Жалбеног већа 21. октобра¹⁸, после које је трибунал 1. новембра одустао од покушаја да наметањем браниоца ућутка Слободана Милошевића, потписало је 105 еминентних правника – адвоката и професора права из 18 земаља.

На међународној конференцији „Хашки процес против Слободана Милошевића: актуелни проблеми међународног права“¹⁹, коју смо организовали и одржали 26. фебруара 2005. у Хагу, учествовали су Ремзи Кларк (САД), Велко Влканов (Бугарска), Алдо Бернардینی (Италија), Кристофер Блек и Тифен Диксон (Канада), Бим Синг (Индија), Ханс Кехлер (Аустрија), Џон Локланд (Британија) и Александар Мезјајев (Русија).

После посета српских и руских лекара председнику Милошевићу, почетком 2006. године, преко Јевгенија

¹⁷ <https://milosevic.co/icdsm/Lawappeal.htm>

¹⁸ <https://milosevic.co/icdsm/more/SMRemarks.htm>

¹⁹ <https://milosevic.co/icdsm/COH1.htm>

Примакова смо сазнали да је по налогу председника Путина Русија дала гаранције за лечење Слободана Милошевића у Москви. Трибунал је одбио да дозволи привремено ослобођење. Слободан је преминуо у суботу 11. марта у раним јутарњим часовима. Непосредни узрок – инфаркт миокарда. Професор Лео Бокерија, код кога је требало да дође на лечење, рекао је Кристоферу Блеку и мени касније у Москви: „Рекао сам Карли дел Понте – треба да Вас је срамота од чега Вам је умро овај човек, такав инфаркт би био спречен простом уградњом стента, и он би се после пар дана у болници вратио у Хаг.“ Међутим, токсиколошки институт у Бону је у узорцима са аутопсије открио трагове лека дроперидол, тешког неуролептика који може да изазове инфаркт, а који Милошевићу никада није био прописан. Истрагу о смрти Милошевића водио је сам трибунал, који је за њу и одговоран и који је самог себе ослободио одговорности. Русија је у Савету безбедности УН изјавила да извештај трибунала не прихвата. Међународни комитет је уз сагласност породице, планирао да покрене приватни поступак против одговорних, али тај поступак се нико у окупираној Србији није усудио да финансира.

Милошевић, а са њим и ми, његови саборци видели смо јасно опасност која се надвила над Србијом и светом. Пружали смо отпор јер се то морало – сагласити се са тиме да тековине два светска рата и на нашем простору и у свету западном агресијом претворе у прах и пепео нисмо ни могли ни смели. И били смо сигурни у коначну победу, која је тада многима изгледала далеко, а данас је на дохват руке.

Његова борба у Хагу и борба Међународног комитета – као симбол пробуђеног човечанства, биле су скриване од свих медија на које је Запад имао утицај. Али

пошто је та борба дубоко у срцима српског и руског народа, неправде које је Запад нанео и нама и свету се морају исправити. А то је могуће једино, ако се Србија, уочи велике руске победе, коју цео свет жељно очекује, усправи и дигне свој глас.

На овај велики, Слободанов дан, морамо погледати истини у очи, успоставити народно јединство на које је стално позивао Милошевић и помоћи Србији да се потпуно усправи, ослободи од стега западне тираније и употпуни братско савезништво са Русијом. Треба само да одлучимо, и ништа нам неће стајати на путу. Србија ће бити потпуно слободна онда када Слободанов споменик буде красио неки од београдских тргова.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/79960-vladimir-krsljanin-slobodan-milosevic-godisnjica-smrt/>

У РАТУ ЗА МИР, СРБИЈА 1999. НИЈЕ ПОРАЖЕНА, А РУСИЈА ДАНАС ПОБЕЂУЈЕ

Ако погледамо прве чланове Повеље УН и Универзалне декларације о људским правима, видећемо да су западне владе од њих потпуно одступиле.

Ова округла годишњица великог злочина и наш садашњи анти-НАТО скуп друкчији су од свих претходних, јер почело је оно за шта је агресија на Југославију била само припрема – рат НАТО против Русије на територији Украјине.

Наши најугледнији стручњаци за међународно право већ су доказали да Русија није нигде прекршила међународно право. Додатно треба нагласити да, ако посматрамо не само агресију из 1999, већ читаву НАТО операцију разбијања Југославије, почев од 1990. године, јасно ћемо видети да су НАТО ратови против Срба и Руса по свему исти – по мотивима, методама, средствима.

После два светска, иста западна закулиса покренула је два европска рата – први, против Срба, и други, против Руса. С обзиром да рат против Срба није окончан и да су Србија и Русија савезници, можемо сматрати да се ради о истом рату, који је већ постао светски хибридни рат или цивилизацијски рат.

Наравно, исход два европска рата неће бити исти – Србија је остала војно непоражена, а Русија ће победити.

У стварању наци-фашизма у Европи, велику улогу је имао страни, посебно англосаксонски капитал. Ипак, владе ових земаља су се опрале пред историјом својим учешћем у антихитлеровској коалицији.

У најновијем светском (засад хибридном) рату, чије су фазе ратови против Срба и Руса, западне владе су, међутим, директно учествовале у стварању и отворено се ставиле на страну хрватских, босанских, косовско-албанских, украјинских (и других) неонацифашиста.

Западни народи још увек имају шансу да смењивањем својих влада и осудом њихове политике, сачувају свој опстанак, умање своју одговорност и оперу свој образ. И на тај начин уједно изврше и обнову демократије у својим земљама, која је сада корумпирана до нивоа своје потпуне негације.

Дакле, иста она капиталистичка закулиса, која је финансирала Хитлера, данас је корумпирала и инструментализовала западне владе, пре свих САД и Британије и натерала их да стварају и подржавају терористе и нацифашисте, распирују и воде агресивне и геноцидне ратове, газе цивилизацијске духовно-моралне вредности и важеће међународно право, позивајући се на фиктивни „поредак заснован на правилима“. Његов важан елемент су нове технологије инструментализације људи кроз искорењивање људске духовности, ЛГБТ уништавање породице и глобални мрежни рат.

Тај данашњи злочиначки систем, можемо назвати нови наци-фашизам и дефинисати као владавину демократски нелегитимних појединаца и група, засновану на масовној инструментализацији и масовном убиству људских бића.

Без обзира на очајничке покушаје да се распири-
вањем ратова на целом свету спречи неминовни губитак
водеће позиције западне олигархије, дешавају се епоха-
лне историјске промене и настанак Новог света, уз
одбрану духовно-моралних вредности људске циви-
лизације и међународног права. Весник тих промена је
била Србија, а њихови носиоци и предводници светске
већине су Русија и Кина.

Нови свет, предвођен Русијом, сада се налази у
рату за мир. Војно-техничка и морална супериорност
Русије су битне за **наметање мира**. Оног часа када мир
буде наметнут, када престану ратови, светска већина ће
демократски и стваралачки, уз пријатељство и сарадњу,
заувек елиминисати канцер људске врсте у лику новог
наци-фашизма и његове мега-злочине инструмента-
лизације и масовног убиства људских бића.

„За њих – човек је средство, а за нас – највиши циљ!“,
рекао је пре пар година Путин, а сасвим недавно: „Они
морају да схвате да се бал вампира завршава!“.

Можда због опасног НАТО окружења, власти
Србије морају да вуку опрезне и одмерене потезе. Али
ми овде – ратни ветерани, научници и борци за мир и
равноправност међу народима, у обавези смо да кажемо
пуну истину – *urbi et orbi*! И зато се залажем да у наш
завршни документ уђу следећи ставови:

НАТО мора бити распуштен, одговорни за покре-
тање два европска рата и ратне злочине морају бити
кажњени, а чланице НАТО платити материјалну одштету.

Дајемо пуну подршку Србији и Русији у борби за
мир и отклањање последица НАТО агресије.

Залажемо се за свеобухватну реафирмацију анти-
фашизма као принципа и за доследну примену Повеле

УН и пуно спровођење темељних принципа и документа међународног права и међународних односа насталих као резултат победе над фашизмом.

Пуна примена треће тачке значила би и укидање оних одлука УН, које су настале под притиском САД и НАТО, укључујући стварање ад хок трибунала.

Предлажем такође да усвојимо и посебну изјаву саучешћа и солидарности са Русијом поводом синоћњег терористичког акта. Знамо да су тајне службе земаља НАТО највећи спонзори тероризма.

(Иступање на међународној конференцији „Од агресије до новог праведног поретка“ 23. марта 2024. у Дому војске у Београду.)

<https://srbratstvo.rs/vladimir-krsljanin-u-ratu-za-mir-srbija-1999-nije-porazena-a-rusija-danas-pobedjuje/>

РУСИЈА ПОБЕЂУЈЕ И ЗАХТЕВА ПРАВДУ ЗА СРБЕ

Као резултат разбијања Југославије од стране Запада и НАТО агресије из 1999, од Србије су привремено отргнути делови територије и становништва, за чије ослобођење и уједињење су пали милиони Срба у два светска рата. Од почетка је било јасно да Србија то неће моћи да врати без помоћи Русије.

Последњих деценија, Русија је (са Кином) постала предводник Новог света, укидајући заувек епоху ратова, разарања и пљачке, коју је предводио Запад. Сва стваралачка и духовно-морална достигнућа човечанства сабрана су у Новом свету, а на страни Запада сабрали су се разарање и смрт. Злочиначка олигархија на челу Запада покренула је у очајању последњи велики рат на два фронта – у Украјини и Палестини, са жељом да га што више прошири, у чему види последњу наду за, бар делимично, очување своје доминације.

Упркос огромној војној помоћи читавог Запада, већ је свима јасно да је победа Русије на украјинском фронту неминовна и да ће уследити ускоро. С обзиром на огроман раскорак између опасне политике западне олигархије и интереса народа ЕУ и САД, могу се очекивати и скоре промене у руководствима западних држава. Дакле, питање послератног регулисања односа између Русије и Запада би могло ускоро да буде отворено. И управо је то и време када би могло доћи до исправљања историјских неправди нанетих Србији и српском народу.

Ако је ико имао сумње да ли ће нас се Русија сетити и у којој мери, у тренутку новог уређивања својих односа са Западом, те сумње су ових дана распршене. Поводом 25. годишњице НАТО агресије, **оба дома руског парламента упутила су Апел Уједињеним нацијама, парламентима свих земаља света и међународним парламентарним организацијама, Русија је заказала седницу СБ УН** (чије су одржавање, у два покушаја, процедуралном опструкцијом спречиле западне силе), **а у Москви и Београду огласили су се бројни највиши руководиоци Русије, на челу са председником Путином.**

Дакле, успостављање правде за Србију је директно повезано са нормализацијом односа земаља Запада са Русијом! То је Русија на време објавила целом свету!

Стиче се, међутим, утисак да многи у Србији на то нису били припремљени, а да су неким у руководству важнији „добри“ односи са западним силама од ослобођења и уједињења своје земље и свог народа. Кратковидост попут оне из 1941, када је неким изгледало да (под Хитлером) уједињена Европа, која нас је још и „окружила“ – нема алтернативу! Ипак, ни приоритет Запада у било чему, ни еквидистанца у односу на пријатеље и непријатеље, не да нису добри за Србију, него је воде право у пропаст!

„Оба дома Федералне скупштине Руске Федерације апелују на Уједињене нације, међународне парламентарне организације и парламенте страних држава да осуде војну операцију земаља НАТО против Југославије, да се супротставе покушајима искривљавања историјске истине о трагичним догађајима 1999. године у интересу колективног Запада и да предузму мере за утврђивање међународно-правне одговорности држава чланица

Организације Северноатлантског пакта за агресију против Савезне Републике Југославије.» - каже се на крају апела руског парламента²⁰ усвојеног 20. марта.

Тим поводом, **председник Државне Думе Вјачеслав Володин** је нагласио²¹: „Вашингтон и Брисел су разрушили земљу. Али нико од лидера САД и земаља НАТО, међу којим је био и Бајден, никада није кажњен“.

Он је такође истакао да су лидера Југославије Слободана Милошевића, који се борио за Србе, ухапсили, а затим „уморили у хашкој тамници, не успевши да докажу његову кривицу“.

„Одговорни за смрт Милошевића у хашком казату до данас нису кажњени. Свет је дужан да да правичну оцену догађајима тих година – да позове на одговорност и осуди одговорне виновнике уништења Југославије“, рекао је Володин.

„Односи Русије и Србије су посебне природе, имају дубоке историјске корене. О томе увек говорим са посебном топлином, јер су вековима, желим то да нагласим, Срби били најпоузданији савезници Русије. Ми то знамо, памтимо и ценимо“, рекао је **председник Владимир Путин**²², одговарајући на питање учесника из Србије Милоша Танасковића на Светском фестивалу омладине у Сочију.

«Алијанса се никада неће опрати од срамоте ратних злочина. У њихову демагогију о заштити слободе и демократије више нико не верује. САД и остале чланице

²⁰ <https://srbratstvo.ru/apel-oba-doma-ruskog-parlamenta-un-i-parlamentima-sveta-ceo-tekst-i-izjava-volodina/>

²¹ *ibid*

²² <https://srbratstvo.ru/putin-odnosi-rusije-i-srbije-su-posebne-prirode-srbi-su-nam-vekovima-najpouzdaniji-saveznici/>

НАТО-а немају ни најмање право да говоре о увођењу неког новог „поретка заснованог на правилима“. Сви њихови покушаји да изграде неку „глобалну безбедносну архитектуру“ су по дефиницији злонамерни и токсични, усмерени искључиво на обезбеђење неоколонијалне хегемоније Запада.» - каже се у **специјалној изјави руског МИД-а**²³ 24. марта 2024.

На првој, од Запада опструираној седници СБ УН 25. марта 2024. стални представник Русије **амбасадор Василиј Небензја** је између осталог рекао²⁴:

«Агресија Северноатлантске алијансе против суверене државе трајала је 78 дана и произвела је за њено становништво незамислива страдања, многобројне жртве и катастрофална разарања. Е, то у сали присутне чланице НАТО и истовремено чланице Савета безбедности нису хтеле да слушају.

Агресија НАТО против Југославије била је флагрантно кршење међународног права: основних циљева и принципа Повеље УН, Хелсиншког завршног акта КЕБС-а, норми и принципа међународног хуманитарног права. На најозбиљнији начин је нарушен ауторитет Савета безбедности УН, који није дао никакву сагласност за насилне акције Алијансе против Југославије. Био је просто стављен пред свршен чин.

Од почетка крвавог распада Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, режираног и спонзорисаног од стране САД, Немачке и других земаља, и као последица напада на Југославију, Алијанса је подрила успостављену безбедносну архитектуру, која је

²³ <https://srbratstvo.ru/ruski-mid-nato-agresija-je-obracun-sa-srbima-ali-i-smena-epoha-nato-se-nikad-nece-oprati-od-sramote/>

²⁴ <https://srbratstvo.ru/nebenzja-nato-agresija-je-uzrok-haosa-na-kim-i-balkanu-i-pokretac-niza-agresija-od-iraka-do-puca-u-kijevu/>

обезбеђивала мир у Европи током многих деценија. То је типични деструктивни „рукопис“ НАТО-а.“

А ево како је на другој, од Запада опструираној седници СБ УН 28. марта 2024. заменик сталног представника Русије **амбасадор Дмитриј Пољански** завршио своје иступање²⁵:

„Колеге, надам се да разумете да што више покушавате да сакријете ружну истину, она се све више шири. Ових дана, цео свет се својим очима уверио да се ви и даље као живе ватре плашите чак и наговештаја отворене расправе о вашим нелегитимним агресијама против суверених земаља, којих се накупило много за последње две деценије. После Југославије извршили сте инвазију на Ирак, Сирију, Либију, Авганистан, свуда остављајући за собом траг смрти и разарања. И ако сте до сада успели да избегнете разговор на ту тему у Савету безбедности, немојте се надати да ћете исто тако лако успети да избегнете одговорност за своје поступке.»

Пошто је на конференцији у Београду 25. марта констатовао да «Русија не може ни да опрости, ни да заборави», **руководилац Россотрудничества Јевгениј Примаков** је у интервјуу за Братство²⁶ рекао:

«Појавиће се нове шансе и за Србију да брани свој сопствени суверенитет. Нећу да кажем да ће Србија, чим ми победимо у Украјини, кренути да себи враћа Косово – то је ствар српске државе. Али, ће глас српске државе имати знатно већу тежину.“ А јасно је рекао и следеће:

²⁵ <https://srbratstvo.ru/rusija-nato-drzavama-na-sb-un-raspravu-ste-zasad-izbegli-ali-odgovornost-necete/>

²⁶ <https://srbratstvo.ru/primakov-za-bratstvo-rusija-pobedjuje-i-to-je-sansa-za-srbiju-eaes-sos-i-briks-su-za-nju-otvoreni/>

«Имамо неколико интеграционих механизма у којима је Русија не само учесник него и њихов иницијатор – ЕАЕС, ШОС и БРИКС. Ако Србија одлучи да је за њу могуће, пожељно и корисно да учествује у тим механизмима, мислим да нико неће бити против. Али, одлука је, наравно, на Србији.»

Потпредседник Државне Думе Александар Бабаков је у интервјуу Информеру 28. марта прецизирао²⁷:

«Мислим да данас Србија треба да памти да је Русија данас другачија у односу на период пре 25 година и данас ће Западу бити немогуће да предузме сличне радње у вези са слободољубивом Србијом.» И још:

«Притисак Запада се неће завршити док не схвате да Србија има озбиљне савезнике, који је неће оставити, не само у несрећи, већ и у тешкој ситуацији.»

А ранији потпредседник Државне Думе проф. др Сергеј Бабури је у интервјуу Братству²⁸ објаснио и ово:

«Када ми кажу да се Србија и Русија не граниче и да је то препрека, одговарам – није препрека. Напротив, ако смо јединствена савезна држава, онда ће нуклеарни штит Русије бити заштита Србије од свих недаћа. И обрнуто, ојачаћемо једни друге када смо заједно.»

У документарном филму „Београд“ Андреја Кондрашова, приказаном на руској државној телевизији на годишњицу НАТО агресије, **председник Путин**

²⁷ <https://srbratstvo.ru/babakov-zapad-ce-prekinuti-pritisak-na-srbiju-kad-shvati-da-ona-ima-ozbiljne-saveznike/>

²⁸ <https://srbratstvo.ru/baburin-za-bratstvo-danas-se-formira-novi-svet-pa-treba-formirati-i-nas-drzavni-savez/>

понавља²⁹ да су Срби вековима били најпоузданији партнер Русије, а на питање о изјави **председника Вучића** да “Путин не би дозволио НАТО бомбардовање Југославије 1999. године, да је тада био на челу Русије”, он констатује «Да смо имали било какве обавезе у односима онда бисмо, наравно, те обавезе испунили. Међутим, тада између Русије и Југославије није било таквих односа.»

Данас такви односи постоје. 24. маја 2013. године Руска Федерација и Република Србија³⁰, «Ослањајући се на дубока узајамна осећања пријатељства, многовековну историју односа и традиције језичке, духовне и културне блискости братских народа двеју земаља» (...) «Овом Декларацијом проглашавају успостављање односа стратешког партнерства, који обухватају све области сарадње».

Братски народи до данас, ни убудуће, нису и неће дозволити ником да им те односе наруши. А Србија ће бити толико слободнија, безбеднија, целовитија и развијенија колико буде имала поштења и смелости да своје савезништво са Русијом поносно истиче у први план, јер се Нови свет рађа на наше очи руском победом у бици за правду, коју смо ми започели.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/85661-vladimir-krsljanin-rusija-srbija-pobeda/>

²⁹ <https://srbratstvo.ru/putin-i-lavrov-o-nato-agresiji-u-dokumentarnom-filmu/>

³⁰ <http://www.kremlin.ru/supplement/1461>

НАЈВЕЋА МОРАЛНА ЛЕКЦИЈА СВИХ ВРЕМЕНА

- васкршња порука Покрета за Србију -

Жртва, страдање и васкрсење Богочовека, Господа и Спаситеља нашег Исуса Христа представљају највећи догађај светске историје и највећу моралну лекцију човечанству и сваком човеку.

Са животом и учењем Господњим, започетим вољом Бога Оца и надахнутим Светим Духом, збивања страсне седмице крунисана Васкрсењем творе основу Новог завета, а Нови завет је духовни Устав Новог света, који настаје на наше очи, јер су верни људи и народи следили учење и пут Спаситеља.

Учење о љубави према Господу и према ближњем, које се прелива у пут пожртвовања за нас, Господа и ближње, за спасење и вечни живот.

Пут, истина и живот.

Много великих и светих Срба, од Лазара Хребелџића до Слободана Милошевића и још веће мноштво светих мученика светлошћу Новог и Косовског завета осветљавају пут у Нови свет.

И још више великана и мученика у великом и братском руском и другим благоверним народима.

Сви љубављу и пожртвовањем савладавају оне исте који распеше Спаситеља. Највећа морална лекција свих времена је пут победе и вечног живота.

И зато су узалудни покушаји највећих геноцидних злочинаца у светској историји, да злочин који су организовали и инсценирали у Сребреници и приписали Србима, прво осуде у свом нелегалном и злочиначком трибуналу, а онда да лажи прогласе за истину изнуђеним гласовима у Генералној скупштини УН. И да тако Србима ускрате историјска права и правду. И да криминалну творевину саздану тероризмом и агресијом пријемом у Савет Европе прогласе за државу.

Већином западних земаља последњих деценија влада криминална олигархија, која је против Срба извршила све могуће злочине. И није успела да нас сломи. Данас, у безумном беснилу и агонији, та криминална олигархија истим ратним методама покушава да савлада Русију и прети Кини.

Они који су распели Христа, вековима су убијали и пљачкали, жарили у палили, лагали и издавали, али Дан Највеће Победе је близу!

Будимо срцем, духом и свим својим бићем у јединству са Господом, са собом, својим великим прецима и својом браћом!

Сарађујмо са свим народима, али не поковавајмо се злочинцима и прекинемо све везе са њима!

Ходимо усправно и уздигнутог чела, са љубављу и вером јер:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ – ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

У Београду, о Васкрсу 2024. године

Владимир Кршљанин

<https://pokretzasrbiju.org/najveca-moralna-lekcija-svih-vremena-vaskrsnja-poruka-pokreta-za-srbiju/>

НАТО АГРЕСИЈА, НАТО ТРИБУНАЛ И НАТО СРЕБРЕНИЦА ВОДЕ НАТО У ПОРАЗ

За нас Србе, НАТО је са разлогом постао синоним (или скраћеница) за највеће светско зло нашег времена, а можда и свих времена. Они који нису доживели што и ми, за то зло употребљавају различите термине: „западна олигархија“, „колективни запад“, „западни хегемонизам“, „светска закулиса“, „неоколонијализам“ итд. А ради се, несумњиво, и то потврђују агресија на нашу земљу која још увек траје, геноцидни напади на Ирак, Либију и Газу, подршка неонацистима и терористима у Хрватској, Босни, Косову, Сирији и Украјини – о злу једнаком или чак већем од онога које су предводили Хитлер, Мусолини и Хирохито.

Да би човечанство имало будућност, то зло мора да доживи судбину Хитлера и Мусолинија. Данас то зло, преко својих убилачких плаћеника у Украјини, на Блиском Истоку и на Балкану, покушава да ратом и ратним претњама заустави почетак нове ере и настанак Новог света – праведног, хуманог и мултиполарног, са заједничком будућношћу. У Новом свету, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија, и у којем је већ светска већина, на челу са БРИКС-ом, нема места за то зло, нема места за НАТО. „Резолуција о Сребреници“ нас подсећа да за нас Србе, жртве НАТО, које НАТО није успео да победи, са НАТО нема компромиса. Или слободан, Нови свет или НАТО! А у преводу на српски, наша главна парола не може бити „Нећемо у

НАТО“, него „Нећемо НАТО!“. Само тако ћемо помоћи да се ослободи свет, а са њим и Косово и Метохија, и Република Српска, и Историјска Србија, и Балкан, и Европа. После свих узалудних покушаја да се са НАТО нађе компромис и заједнички језик, дужни смо и себи и свету да одбацимо сваку везу и сарадњу са највећом злочиначком организацијом свих времена.

НАТО је подржао неофашисте и разбио Југославију, а за све оптужио – Србе. НАТО је организовао и извео три агресије против Срба: Олују и напад на Републику Српску 1995. и напад на СРЈ 1999. За све то, НАТО је остао некажњен јер је још 1993. натерао Савет безбедности УН, да кршењем Повеље УН, оснује НАТО трибунал у Хагу, испуњен НАТО новцем и службеницима НАТО служби. НАТО је осмислио и инсценирао сребренички мит, којим је подвалио свету, па чак и лаковерним Србима: тамо не да није било геноцида, него чак ни „великог злочина“ почињеног од стране Срба! Али сребреничку подвалу је „доказао“ и „пресудио“ НАТО трибунал, ругајући се жртвама, праву и читавом свету. Свесни да ће НАТО трибунал, као нелегални злочиначки инструмент НАТО пропаганде и тајних служби, због своје невиђене пристрасности, па чак и убистава, кад-тад бити осуђен и избрисан као најтамнија мрља у историји ОУН, а такође у низу својих очајничких поступака, који укључују ратове у Украјини и Гази, НАТО је одлучио да сребреничку лаж верификује гласањем већине у Генералној скупштини УН.

Русија памти да је НАТО трибунал 2006. игнорисао њене гаранције за лечење Слободана Милошевића у Москви и скривио његову смрт. Пошто због ускраћивања лечења слична судбина сада прети и генералу Ратку

Младићу, Захарова је 8. маја³¹ упозорила „резидуални механизам“ у Хагу да „сноси пуну одговорност за проблеме са његовим здрављем».

Све што НАТО сада чини, веома брзо, већ наредних месеци ће му се вратити као бумеранг. И зато сви часни и разумни људи и народи не смеју да дозволе својим владама да упадну у још једну клопку НАТО-а. Те клопке су смртоносне и пад у њих је веома тешко преживети.

У телефонском разговору Сергеја Лаврова са Аном Брнабић, Ивицом Дачићем и Марком Ђурићем 6. маја³² «констатовано је јединство у разумевању неопходности ослањања на међународно право и фундаменталне резолуције Савета безбедности УН 1031 (Дејтонски споразум – *прим. аут.*) и 1244.» и договорене су координиране активности у УН.

“Резолуција је покушај да се изврши притисак на српски народ”, оценио је 25. априла секретар Савета безбедности РФ Николај Патрушев³³ и нагласио да је невероватно што таква иницијатива долази од земље (Немачке – *прим. аут.*) која је током Другог светског рата “истребила десетине милиона људи и која је починила небројене злочине против човечности који не застаревају”.

“Сасвим недавно смо се присећали бројних жртава варварског НАТО бомбардовања Југославије”, рекао је тада Патрушев и додао да су се учесници међународне конференције о безбедности у Санкт Петербургу питали

³¹ <https://srbratstvo.ru/zaharova-odnos-prema-mladicu-nastavak-kaznjavnja-srba-upozoravamo-hag-da-snosi-punu-odgovornost/>

³² <https://srbratstvo.ru/lavrov-telefonom-sa-brnabic-dacicem-i-djuri-cem-spremnost-na-saradnju-koordinacija-u-un-odbrana-kim-i-rs/>

³³ <https://srbratstvo.ru/patrusev-rezoluciju-o-srebrenici-licemerno-predlazu-najveci-nosioci-genocida/>

“какво морално право ти људи уопште имају да осуђују оне које су недавно немилосрдно уништавали”.

На ванредној седници СБ УН о БиХ, који је Русија сазвала на молбу Републике Српске, стални представник Русије Василиј Небензја је 30. априла³⁴ нагласио да «догађаји последњих година, а посебно месеци, очигледно сведоче о систематском и бесрамном кршењу основних поставки Мировног споразума.», што се односи и на предлог резолуције о Сребреници. „Делује крајње цинично», додао је он, «да је Немачка, земља која је у 20. веку починила највећи геноцид у читавој историји човечанства, током Другог светског рата, преузела вођство у промоцији овог изузетно опасног документа.“

Марија Захарова је 3. маја³⁵ изнела следећу оцену: „Предлог да се успостави Међународни дан сећања на жртве “геноцида” у Сребреници је исполитизована иницијатива коју промовише стални представник Босне и Херцеговине при УН у Њујорку Златко Лагумџија, уз подршку земаља НАТО. И то упркос чињеници да су управо чланице НАТО те које сnose главну одговорност за трагичне догађаје у Југославији, који су довели до погибије људи различитих етничких и верских припадности, укључујући и у Сребреници и околини.“

После разговора кинеског председника Си Ђинпинга и српског председника Александра Вучића 8. маја³⁶ у Београду, две стране су потписале „Заједничку

³⁴ <https://srbratstvo.ru/nebenzja-zapadne-sile-pogazile-dejton-i-podsticu-sukobe-a-glavna-uloga-nemacke-je-istorijski-cudovisna/>

³⁵ <https://srbratstvo.ru/zaharova-nato-je-odgovoran-za-stradanja-u-ju-goslaviji-i-za-srebrenicu-a-dan-secanja-na-sve-zrtve-genocida-vec-postoji/>

³⁶ <https://www.predsednik.rs/pres-centar/saopstenja/zajednicka-iz-java-predsednika-republike-srbije-i-predsednika-narodne-republike-kine>

изјаву Републике Србије и Народне Републике Кине о продубљивању и подизању свеобухватног стратешког партнерства и изградњи заједнице Србије и Кине са заједничком будућношћу у новој ери», у којој се између осталог обавезују на «плодоносну координацију на мултилатералном плану».

Србија се, дакле, и формално укључила у Нови свет (Праведни мултиполарни систем – по руској, односно Заједница заједничке судбине човечанства – по кинеској дефиницији) и у одбрани свог суверенитета и територијалног интегритета, као и међународног права од НАТО агресије, има на својој страни две највеће светске силе – Русију и Кину. Зато се с правом надамо да ће и у Уједињеним нацијама, уз заједничке и координиране напоре Србије, Русије и Кине, светска већина стати на страну Србије и спречити усвајање резолуције о Сребреници, која има три циља: скривање НАТО злочина, кажњавање Срба и изазивање новог сукоба на Балкану.

После тога, главна светска злочиначка организација – НАТО, мора да напусти српске територије и мора престати да постоји.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/89815-nato-agresija-tribunal-srebrenica-poraz/>

САВЕЗНИШТВО СА РУСИЈОМ МОРА БИТИ ОКОСНИЦА НАШЕ СПОЉНЕ ПОЛИТИКЕ

Против казнене акције НАТО и његових клијената у Генералној скупштини УН Србија и њен председник су се борили свом снагом и свим средствима која су имали на располагању. У тој борби, највећу ефективну помоћ нам је пружила Русија, која је једина на тему резолуције разговарала са свим чланицама УН. Поред тога, Русија је у расправи износила и ставове о одговорности НАТО и неадекватности пресуда хашког трибунала, које се Србија још не усуђује да изнесе. У тој борби, на страну Србије и Русије стала је и Кина, већина земаља БРИКС, светска већина.

Морамо заувек запамтити да су наши савезници Русија, Кина, Белорусија, Куба, ДНР Кореја, Мађарска, Никарагва, Сирија и да су снаши пријатељи Антигва-Барбуда, Комори, ДР Конго, Доминика, Еритреја, Есватини, Гренада, Мали, Науру, Сао Томе и Принципе. Морамо приметити да су међу 18 савезника и пријатеља који су гласали против НАТО резолуције њих осам под санкцијама ЕУ и настојати да и њих и себе што пре ослободимо тог бремена.

Русија је земља са највећом војно-политичком тежином међу нашим савезницима и пријатељима и пружила нам је највећу помоћ у овој борби и не смемо се устезати да то истакнемо.

Све кључне западне земље, без изузетка, су биле против нас. Стога, наставак настојања да се остане у њиховим интеграцијама, може нам донети само нове проблеме и даље погоршање нашег положаја.

Дакле, на нашој страни је светска већина коју предводе Русија – најмоћнија војно-политичка сила света, и Кина – најмоћнија економска сила света. И развој прилика у свету и гласање у генералној скупштини УН од нас захтевају да се отворено ставимо на страну наших савезника. Само тако можемо заштитити свој народ и своје територије, постићи потпуно ослобођење и уједињење и бити много јачи – и економски, и војно, и морално.

Промене у спољној политици су најављене од стране државног врха и ја очекујем и захтевам да се без оклевања започне њихово спровођење. Даље јачање савезништва са Русијом мора бити окосница наше спољне политике.

<https://srbratstvo.rs/atlagic-i-krsljanin-o-poukama-bitke-u-generalnoj-skupstini-un/>

ДА БИСМО СЕ СЈЕДИНИЛИ, ТРЕБА ВИШЕ ДА СЕ ДРУЖИМО

Владимир Кршљанин – српски писац са руским
држављанством

Ове, 2024. године ће се у руском преводу појавити књига „Нови свет“. Њен аутор је Владимир Кршљанин, српски научник, писац, дипломата и политичар, потпредседник Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе, члан председништва Светског савеза слободних мислилаца, секретар међународног комитета „Слободан Милошевић“. Прошле, 2023. године, председник Русије Владимир Путин му је доделио руско држављанство за особите заслуге за Руску федерацију. Наш разговоре је о књизи – и не само о њој.

– Владимире, хајде да почнемо од од пријатне новости. У оквиру издавачког пројекта „Руско-балканског цента пословне сарадње и културе“ (руководилац – Михаил Јарујев) и Центра међународне сарадње „Руско-балкански дијалог“ (руководилац – Јевгениј Осенков) изаћи ће Ваша књига „Нови свет“. Реците нам о чему је она? Шта ће читалац у њој наћи?

– Радujem се што ће се управо та, моја десета књига, прва појавити на руском језику. Она је о ономе што је

најважније и за нас, и за свет, о томе како добро побеђује зло, како су стваралаштво и сарадња у сваком смислу јачи од насиља и лажи. О томе какав је Нови свет, који је дошао на смену владавини западне олигархије, а такође и о рату који је у току – још једном рату Запада против православља, у првом делу којег су фронт држали Срби, а у другом, победничком – Руси.

Нови свет је и оваплоћење Новог завета, а битка која се сада води је армагедонска. После ње ће наступити хиљаду година Царства небеског на земљи.

Суштину промене која се дешава је најкраће од свих једном приликом описао Владимир Путин: за њих, човек је средство, а за нас – највиши циљ.

И управо зато се светска већина, испуњена духовно-моралним вредностима, залаже за мултиполарни свет. Ми ратујемо за мир. И када завлада мир, антицивизација ће се коначно урушити као кула од карата.

Моја књига је покушај да се целовито опишу узроци и принципи епохалних промена у свету, полазећи како од њихове духовно-моралне суштине, тако и од закона и друштвених и природних наука. Видећете – сва три приступа нас воде до истих закључака.

Цитираћу овде неколико редака:

„Србија је била весник Новог света, који данас предводе Русија и Кина.

Нови свет, то јест праведни мултиполарни систем, то јест заједница заједничке судбине човечанства, као квалитетно нова епоха у историји човечанства, почиње у 21. веку.

Карактерише га апсолутно поштовање, односно неприкосновеност, заштита и унапређење људског

живота, људског достојанства и људске заједнице, заправо човекољубље у складу са Христовим заповестима и конфучијанским општим добром, као и најбољом праксом социјално оријентисаних, моралних држава.“

– Како бисте оценили развој руско-балканске дипломатије у прошлости и данас? А како прогнозируете будућност? Како оцењујете активност Руског дома у Београду?

– Русија, Украјина и Балкан су три најкрупнија саставна дела православног света, који се све више, и природно, изједначава са руским светом. И ту је очигледно права суштина, и зато нас тако жестоко нападају. Кијев је место рођења православне Русије, а Балкан – место рођења православља, али и место рођења Европе. Али Европа је постала блудна кћи, која је у крсташком рату срушила Други Рим. Из његовог пепела се родило кратковечно Српско балканско царство, које је предало штафету Трећем Риму. У XIII веку је Свети Сава утемељио и велику српску државу и вечно српско-руско братство, а у XVI веку је у Успенски саборни храм Московског кремља фреску са његовим ликом поставио Иван Грозни.

У XIX веку, српски устанци и руска војна и политичка подршка донели су Србији независност после неколико векова турског ропства. У исто време, уз руску подршку је грађен, никада до краја остварени концепт Балканског савеза. Али Запад је стално, свим средствима, настојао да поквари наше планове. У Првом светском рату Србија је изгубила скоро половину становништва, а Русију је захватила револуција. У одсуству Русије, српски државници су уз подршку САД створили Југославију, али показало се да су намере Срба биле часне, а западњака – нису. У Краљевини Југославији владајући кругови су гајили љубав према царској Русији и широко

отворили врата за белу емиграцију, која је подигла ниво српске културе, науке и индустрије, док је у народним масама расла популарност реалне Русије, под називом СССР. Као последица тога, за време Другог светског рата, код нас је покрет отпора којим су руководили комунисти постао јачи од монархистичког покрета отпора. Кривицом Енглеза, који су имали утицај на оба, ови покрети су се нашли у братоубилачком грађанском рату. Али Русију су волели и једни и други. Јосип Броз Тито се, такође кривицом Енглеза, посвађао са Стаљином, а потом нормализовао односе са Хрушчовом. СФРЈ под његовим вођством је била стратешки партнер САД и НАТО, са СССР је такође имала развијену сарадњу, али су русофили били прогоњени – за њих је 50-их чак постојао концентрациони логор на Голом отоку. Али ипак, антифашистичку борбу су већином водили Срби, па су се у владајућим круговима сачували исправни људи, без обзира на све прогоне. Тако се и појавио Милошевић, који је све за Србе изменио набоље, али је због тога био принуђен да предводи отпор разбијању Југославије од стране Запада.

Наша заједничка историја, историја заједничке борбе, преплитала се до наших дана. И до тренутка, већ у овом рату, 1999. године, када је Слободан Милошевић иницирао улазак Србије у Савез Русије и Белорусије. Баш то, по мом мишљењу, остаје да буде циљ руско-балканске дипломатије: савез Србије, а преко ње, постепено и целог Балкана, са Русијом. Темељи за то већ постоје у чврстом стратешком партнерству Србије и Русије, које одолева и садашњим озбиљним искушењима. Али за остваривање тог циља, неопходно је много нашег преданог рада, а пре свега, неопходна је победа Русије, у коју ми Срби не сумњамо.

А Руски дом са нашом браћом, директором Јевге-
нијем Барановим, који је 1999. код нас био ратни
дописник, и руководиоцем Россотрудничества, Јевге-
нијем Примаковим, достојним унуком свога деде,
остварује, иако са ограниченим ресурсима, као никад
огромну, динамичну и добро усмерену активност са
значајним резултатима.

Имајући у виду западну доминацију на Балкану
у XX веку, а посебно у Југославији за време Тита, када
је хуманитарна размена између наших земаља била
сведена на минимум, главни акценат дипломатског рада
мора бити управо у хуманиотарној сфери.

**– Како се развијају трговинско-економски
односи Балкана и Русије? Посебно ако упоредимо
како је било у совјетском периоду, 90-их година
и данас.**

– Може се рећи да се развијају позитивно, иако
последњих година мало успореним темпом због антиру-
ских санкција Запада. Али с друге стране, код нас из
Русије долази велики број људи, стручњака, пре свега
за „ИТ”. „Јандекс“ је сада највише у Србији, а то је једна
од највећих светских компанија у тој области. Тако да
нам је Запад нешто успорио, а нешто убрзао. Србија сада
постаје сила у ИТ области. За пуни процват трговинско-
економске сарадње, морамо да смањимо зависност од
Запада. Али ни то није далеко, зато што Запад у многим
областима упорно ради против нас, а у последње време
и против себе.

Поређење са ранијим периодима је тешко, јер су
наши односи у XX веку у време мира због западног
утицаја били пуни противречности. За време Тита еконо-
мски односи су били на високом нивоу, али је зато

отворени русофил могао да оде на робију. 90-их година таква ограничења су нестала, али ми смо били под санкцијама, а код вас је била свеопшта криза. Тако да је велики успон и процват сарадње тек пред нама.

Имамо традиционално развијену сарадњу у многим областима: енергетици, пољопривреди и прехранбеној индустрији, инвестиционој изградњи, војно-техничкој сфери. Све то треба даље развијати, а потребно је сарадњу проширити и на области нових технологија и вештачке интелигенције, а такође на све остале индустријске сфере, наравно, не заборављајући на кључну улогу хуманитарне сфере – образовања, науке, културе, спорта, туризма...

– Прокоментаришите, молим Вас, резултате форума, који је одржан 14. марта у Москви.

– Форум “Русија – Балкан у архитектури мултиполарног света. Перспективе економске интеграције”, који је недавно одржан у Москви, у организацији Центра за међународну сарадњу “Руско-Балкански Дијалог” и Руско-Балканског центра пословне сарадње и културе је прави пример промишљене активности у исправном и веома неопходном правцу. Пут ка развијенијој економској сарадњи и њеним најквалитетнијим формама води преко непосредне интеракције између људи, посебно када западне санкције отежавају остваривање наших планова, па стога честитам ауторима ове иницијативе.

– Колико лично успевате да одржавате контакте са људима у нашој земљи, да ли сте скоро били у Русији?

– У последњих 35 година (већи део мог живота) био сам у Русији много пута, давно сам престао да бројим. Бавећи се међународним односима и дипломатијом, много

сам путовао. Био сам у готово свим европским и у многим земљама Азије и Африке. Када је наша земља била на првој линији, по свету сам тражио и налазио пријатеље и изворе солидарности. Али са Русијом се уопште ништа не може поредити. Чак и у „кобним 90-им“ најхрабрију и најискренију подршку сам налазио у Русији. У Русији имам много пријатеља и познаника и то је заувек. Последњих година ми здравље не дозвољава да тако често путујем, али данас нам техника омогућава да скоро свакодневно и разговарамо са пријатељима и чак да учествујемо на конференцијама...

– Данас су посебно приметни топли пријатељски односи Републике Српске и Русије. Шта мислите, зашто се они одржавају и развијају?

– Република Српска је највећа тековина и готово једина победа нашег општеномодног покрета за очување Југославије, то јест историјске Србије. Њено постојање је потврђено Дејтонским споразумом после крвавог рата са западним неонацистичким штићеницима у Босни. Тамо ни један град, ни једно село, ни једну породицу нису мимоишли ратни ужаси. Они то памте и чврсто се држе лекција тог рата. Памте и руске добровољце и миротворце. Запад тамо опет изазива напетости. Али они се чврсто држе Русије и наравно, Србије.

Председник Додик је недавно посетио Белорусију и Русију и присуствовао „Играма будућности“ у Казању. У Москви су ових дана били свјатејши Патријарх Српски Порфирије и в.д. премијера Србије Дачић. Председници Вучић и Додик су заједно са Патријархом Порфиријем договорили одржавање Свесрпског Васкршњег Сабора, на више нивоа и у многим градовима. Очекујем да ће на том сабору српски народ једногласно потврдити своју одлучност да брани слободу и братство са Русијом и да одбацује западне претње и провокације.

– Да ли је, по Вашем мишљењу, потребно братимљење градова и региона? Шта нам оно доноси?

– Веома је потребно! Као и сви облици хуманитарне размене и сарадње. Српско-руско братство носимо у срцу и души, али се недовољно познајемо. У средњем веку ми смо практично били исти народ, говорили смо истим језиком, али смо у различито време губили слободу. Ипак, снажила нас је заједничка вера, па смо једни другима помагали када смо могли. У XX веку нам је западни утицај стално стварао претње и препреке за сарадњу и размену. А да бисмо се стварно сјединили, треба да се више упознајемо и дружимо. Братимљења региона и градова су један од најбољих начина.

Њихов број је већ велики (иако сва побратимства нису врло активна), зато што осећања народа ништа не може да заустави! Али може их бити и десет пута више! Рекордер је други по величини град у Србији – Ниш. Он се збратио са Курском, Коломном, Белгородом, Калугом, Орлом, Васиљеостровским округом (града Санкт Петербурга), Северним административним округом (града Москва). Престоница Београд има побратимства „само“ са Москвом и Санкт Петербургом. Важни град Нови Сад – са Орлом, Нижњим Новгородом, Петроградским рејоном (града Санкт Петербурга). По два побратимства још имају градови Краљево (Иваново, Переслављ), Крушевац (Одинцово, Липецк), Чајетина (Тутаев, Чебоксари). А онда следе побратимства, у Србији: Алексинац – Нојабрск, Бајина Башта – Звењигород, Бачка Паланка – Клин, Палилула – Обнинск, Лазаревац – Домодедово, Младеновац – Иваново, Ваљево – Сочи, Врање – Брјуховецкаја, Врбас – Кострома, Врњачка Бања – Уварово, Зрењанин – Ногинск, Инђија – Павловск, Косовска Митровица – Буђоновск, Мали Иђош

– Солњечногорск, Мионица – Калуга, Нови Бечеј – Новочеркасск, Панчево – Ступино, Пожаревац – Волоколамск, Рековац – Куса, Рума – Арзамас, Смедеревска Паланка – Солњечногорск, Србобран – Мишкин, Трстеник – Јелец, Ћуприја – Јекатеринбург, Чачак – Руза, Шабац – Иваново; у Републици Српској: Бањалука – Москва, Бијељина – Азов, Зворник – Кољчугино, Приједор – Иркутск, Требиње – Орехово-Зујево. И то није потпуни списак.

– У наставку истог питања: претпостављам, да већина Срба од руских градова знају само за Москву, Санкт-Петербург, и, можда, Сочи. Да ли се мења та ситуација? Шта се може учинити (и шта се чини) да се наши народи боље упознају?

– Моје велико поштовање и «Балканском дипломату» и Центру за међународну сарадњу «Руско-Балкански Дијалог» и Руско-Балканском центру пословне сарадње и културе, који стоје иза вас. Мислим да ви боље од мене знате одговор на то питање. Ми смо браћа, ми смо скоро исти народ – љубав је велика, потенцијали огромни, а врата отворена. Треба се дакле, на свим нивоима организовати и трудити, а резултата ће сигурно бити.

– Председник Републике Српске Милорад Додик се више пута сусретао са Председником Русије Владимиром Путином. У нашој земљи су недавно одржани избори. Прокоментаришите резултате.

– Ти избори у Русији воде земљу ка победи, а све нас ка тријумфу Новог света. То је спасење за човечанство. И то је наша заједничка победа. Ми смо 90-их издржали, а Русија ће сада победити и за нас.

Радujem се и поносан сам што је храбри Србин, наш драги Милорад Додик, добио могућност да пренесе наша

осећања Владимиру Путину, лидеру Русије и Новог света, уочи тог новог великог почетка.

Белешка «Балканског Дипломата»:

Владимир Криљанин је рођен 1960. у Београду, у породици партизана-антифашиста. Магистар астрофизичких наука. Аутор је пет књига друштвене теорије и политичке публицистике, четири књиге поезије, једне монографије из области астрофизике, многобројних чланака.

Током 1990-их је био члан руководства Социјалистичке партије Србије, руководиоца њеног међународног одељења, амбасадор у СМПП СРЈ. Оснивач је и руководиоца неколико друштвених организација које се залажу за обнову суверенитета и територијалног интегритета Србије и за савез са Русијом. Био је сарадник РИСИ и неколико руских компанија. Од 2017. је поново запослен у МСП Србије, у рангу амбасадора.

Почасни је професор РДТЕУ, одликован је почасним знаком Росотрудничества «За пријатељство и сарадњу». Потпредседник је Међународног Словенске академије наука, образовања, уметности и културе, члан председништва Светског савеза слободних мислилаца, секретар Међународног комитета „Слободан Милошевић“.

Марина Москаљова

Балканский дипломат № 1(3) // Зима-весна 2024,
стр. 34-41

СРПСКО-РУСКО БРАТСТВО ЈЕ НАШ ИМПЕРАТИВ

Срби и Руси су у духовном, културном, генетском и историјском смислу изузетно блиски народи. Њихова блискост је одолела најтежим историјским искушењима и сачувала се до данас. Због те њихове блискости, а то значи и сличности, и однос Запада према њима је исти – изразито негативан. Од времена велике шизме и крсташког освајања Константинопоља, па све до данас, главне мете западног рата против православља остају Срби и Руси. Управо та чињеница је утицала да упркос блискости, Срби и Руси никада нису остварили државно јединство. То је увек својим утицајем на једне и/или друге, спречавао Запад.

Блискост Срба и Руса је већ битно утицала на обликовање Новог света. Последња деценија XX века била је кобна за оба народа. Разбијене су и Историјска Русија (СССР) и Историјска Србија (Југославија). Руско руководство је прихватило распад земље дуж републичких граница, а српско није. Ипак, трагично су прошли и једни и други. Тзв. „транзиција“, тј. наметање западног колонијалног модела однело је 15 милиона људских живота у Русији 1990-их и пола милиона у Србији 2000-их, односно, „транзиција“ се показала фаталнијом од ратова. Међутим, херојски отпор Срба разбијању земље и „транзицији“, а нарочито реакција Запада, која је кулминирала НАТО агресијом 1999. и организовањем преврата 2000. године, те „суђењем“ државном и војном врху и убиством Слободана Милошевића, битно су

утицали на отрежњење Русије (и Кине), јачање њеног суверенитета, промену односа према Западу и епохални војно-политички успон.

Према томе, један од битних фактора, који утичу на будућност српско-руских односа је осећај дуга Русије према Србији, јер су године српског отпора помогле Русији да битно ојача и спремно дочека одлучујући сукоб са Западом.

Који су остали фактори, односно зашто су и Србија и Русија упућене на најтешње могуће савезништво, а можда и државно јединство у будућности?

У случају Србије, одговор је очигледнији. Српски народ је подељен у више држава, а поједини његови делови су или у колонијалном положају (Црна Гора и Македонија) или су фактички окупирани од стране НАТО (Република Српска, Косово и Метохија). Србија отргнуте и окупиране делове не може да врати у своје окриље без помоћи Русије. А Русија је 24. марта ове године, на 25. годишњицу НАТО агресије објавила да регулисања односа са Западом у будућности не може бити без решавања српског питања. Осим тога, Србија не може ни сама да у потпуности обнови свој суверенитет без укидања економске зависности од Запада (ЕУ), што је могуће само ослоном на Русију (и Кину).

Опстанак Русије не зависи директно од Србије, али је спасавање Србије, као најближе – братске нације неопходно за кредибилитет Русије као суперсиле, а њој је тај статус – услов опстанка. Поред тога, из истог разлога – због свог кредибилитета, Русија мора повратити утицај на преостала два крупна дела православног света – Украјину и Балкан. А повратак утицаја на Балкану, јасно је, иде преко Србије.

Дакле, стварање ефективног савезништва и можда државног јединства између две земље је за њих сувише важно да би могло бити препуштено спонтаним процесима, и као што се у Русији често, а погрешно каже, одлучи саме Србије (јер Русија се не меша у унутрашње ствари других, а поготово пријатељских земаља). А Србија засад не може сама донети такву одлуку из два битна разлога: 1) још није у довољној мери обновила свој суверенитет – ни политички, ни економски, ни безбедносни; 2) већина њене номенклатуре је прозападно оријентисана (чак 70% - по озбиљним проценама, док је 80% обичних грађана проруски опредељено).

Велика зависност Србије од Запада настала је комбинацијом вишедеценијске (у готово читавом XX веку) отворености за деловање западне пропаганде и ефеката „обојене револуције“, односно преврата 2000. године, када је извршена насилна и убрзана смена номенклатуре и преузимање свих финансијских, економских и безбедносних полуга од стране Запада. Период марионетске власти је трајао 12 година. Садашње власти су успостављањем стратешког партнерства са Русијом и Кином успоставиле суверенитет, али не у потпуности, јер су полуге западног утицаја остале готово недирнуте.

Неопходне су систематске промене номенклатуре и промене у сферама финансија, економије и безбедности, што захтева одговарајуће политичке одлуке, тесну сарадњу две земље и неопходну помоћ Русије у планирању и остваривању наведених циљева.

Сукоб најпре Србије, а затим Русије са „колективним Западом“ можемо и морамо посматрати као две фазе истог рата. У првој фази, Србија је остала непоражена, а у другој, Русија ће победити.

Имајући у виду значај и дужину историјских веза Срба и Руса, као и заједничке духовно-моралне вредности, можемо сматрати да је српско-руско братство извор моралне снаге новог – праведнијег света, али и наш императив.

(Излагање на сесији „Српско-руски односи у промењеним геополитичким околностима: изазови и перспективе” међународне конференције „Руско-српски односи у контексту формирања мултиполарног свјетског поретка: искуства и перспективе“ у оквиру МЕЂУНАРОДНОГ ФЕСТИВАЛА „ДАНИ РУСИЈЕ У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ“, Бањалука, 18. маја 2024.)

Политика, 5. јуна 2024.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/618110/Pogledi/Srbija-i-Rusija-bliskost-ili-jedinstvo>

НАЦИОНАЛНИ СУВЕРЕНИТЕТ И СОЦИЈАЛНА ПРАВДА

Два појма у наслову представљају гесло Међународног комитета „Слободан Милошевић“, као основни принципи делатности Слободана Милошевића, односно Србије у његово време.

Зашто је Србија била 1990-их главна мета и жртва западне агресије? Зато што су хтели да униште хуманистичке духовно-моралне принципе слободног света и – њихове носиоце. Стога су им се на путу нашле, и зато су покренули рат, најпре против Историјске Србије, односно Југославије, а затим против Историјске Русије, односно СССР. И да поновимо: Србија рат није изгубила, а Русија ће да победи.

Србија није изгубила рат и зато јер је на свом челу имала Слободана – новог Лазара, који је обновио српски национални понос и традицију и који је положио живот за спас Србије и за Косовски завет. Угледајући се на Србију и храбро бранећи своје духовно-моралне вредности, а у политичком смислу принципе националног суверенитета и социјалне правде, Русија и Кина су створиле Нови свет, који карактеришу нови појмови и нови односи: правдени мултиполарни систем, заједничка будућност човечанства, светска већина, БРИКС, ШОС, Велика Евроазија...

Слободан је срушен са власти огромном координираном хибридном офанзивом западног новца, западних тајних служби, западних медија и западне пете колоне, која се сручила на земљу исцрпљену десетогодишњим

отпором колективном Западу. Разбијању земље, пљачкашкој приватизацији и колонизацији Србија на челу са Слободаном је пружила отпор, тиме охрабрила Русију и Кину, али и многе земље светске већине и тиме заслужила истакнуто место у Новом свету.

Хибридна офанзива Запада била је праћена и агресијом на свест људи, агресивним испирањем мозга и уценама. Слободан је оптуживан за комунизам, аутократију, екстремни српски национализам, издају српских националних интереса, корупцију, кочење тржишних реформи, одустајање од социјализма – практично за све што су се западни пропагандисти могли надати да ће изазвати било чије незадовољство, не обазирјући се на то да су оптужбе биле лажне, неправедне, па чак и контрадикторне. А подршка Русије и Кине у то време била је преслаба да спречи „обојену револуцију“ и колонизацију земље.

Данас Србија све сигурније корача ка обнови свог суверенитета, стазом развоја и напретка, сигурно ослоњена на своју традицију и стратешко партнерство са Русијом и Кином. Ипак, „црни Видовдан“ 2001. – противуставно изручење Слободана НАТО трибуналу у Хагу и његово убиство у хашком казамату 11. марта 2006. опомињу нашу савест, али и осветљавају пут слободе, јасно показујући којих све окова и заблуда морамо да се ослободимо на путу слободе и националног процвата:

1. Социјална правда је исконска људска тежња, оснажена Христовим заповестима и цивилизацијско достигнуће најмоћнијих земаља, какве су данас Русија и Кина. Пећински антикомунизам и антисоцијализам, употребљени за колонизацију Источне Европе и рушење Слободана, показали су се као полуга апсурда и лажи у

рукама најбескрупулознијих очајника на челу западне олигархије.

2. Хашки трибунал је највећа западна злоупотреба УН, политички антисрпски квазисуд основан кршењем Повеље УН. Слобода и суверенитет Србије су неспојиви са прихватањем злочиначких „пресуда“ ове институције. Србија мора од СБ УН да захтева поништавање свих пресуда трибунала и кажњавање одговорних за његове злочине.

3. Западна агресија је разбила Историјску Србију (Југославију), скривила мноштво ратних злочина и злочина против човечности, створила огромну ратну штету и фактички држи под окупацијом Босну и Херцеговину и Косово и Метохију уз кршење Резолуција 1031 и 1244. Не може бити ни „пријатељских односа“, па ни нормалне сарадње са државама које су учествовале у тим злочинима, бар док не осуде своје антисрпске поступке и политику и не прихвате да сносе њихове последице. Поводом 25 година од НАТО агресије Русија је обзнанила да је решавање српског питања један од услова за нормализацију односа са западним силама на глобалном нивоу. Злочин агресије је најтежи од свих злочина и нико нема право да га „опрости“.

4. Хероји и ветерани борбе за слободу, браниоци Отаџбине са оружјем у рукама или без, а посебно они који су пали у тој борби, на челу са Слободаном, који је био председник и врховни командант, морају уживати све почести које једна слободна и поносна држава може да им пружи. Мора се укинути и заувек променити пракса марионетских власти које су хероје и ветеране одстраниле од друштвеног утицаја, пензионисале или отпуштале, маргинализовале, па чак

и прогониле. Пример и искуство бораца за слободу мора да васпитава и надахњује омладину, снажи народ и државу.

У Новом свету, који предводе Русија и Кина, а чији је иницијатор била Србија, стварају се услови за равноправност и историјску правду за све народе. У Новом свету неће бити агресије и ратова, испирања мозга и уцена, субверзије и тероризма, политичких трибунала... Што пре Србија смогне снаге да се прикључи Новом свету, поносно и без остатка настави да развија своје братске односе са Русијом и ослободи се наведених окова и заблуда, корист за српски народ ће бити већа, али ће и историјска правда у свету бити снажније и потпуније успостављена.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/95136-vladimir-krsljanin-nacionalni-suverenitet-socijalna-pravda/>

УРУШАВАЊЕ ДЕМОНОКРАТИЈЕ

Опасна светска мађина, предвођена бандом из Вашингтона безуспешно покушава да очува глобалну гангстерску доминацију.

Светска већина им упорно и непоколебљиво пружа шансу да одустану од криминала и (п)остану равноправни и уважени члан(ови) светске заједнице и један од полова у праведном мултиполарном систему.

А они неће, па неће.

Ваљда не могу да верују да неће бити кажњени (а знају да су заслужили најстрашнију казну коју је ико икада добио) – јер да су они на месту светске већине, они би своје противнике уништили без милости...

А и делује уверљиво то да на разумна решења не пристаје банда чији је номинални шеф деда Џо, бескрајно корумпирани дементни старац, са тешкоћама у говору и кретању. Нико заправо и не верује да он о било чему одлучује, али ако већ треба водити светски, макар и хибридни рат, некако је са тим у складу да неко такав буде, макар симболично, шеф банде, односно Председник САД – до јуче најмоћније државе на свету. Потенцијали демонократије су бескрајни...

Деда Џо је сазвао у Вашингтону „самит“ НАТО – војног крила банде, у част 75 година од његовог оснивања. Првих 50 година НАТО каубоји су прославили на истом месту док су бомбардовали Србе, што је деда Џо, тада нешто млађи и нашто луциднији, али не мање корумпиран, на све стране са одушевљењем промовисао.

Сада дедин НАТО бомбардује Русе и само је питање времена када ће престати да постоје и деда и НАТО.

На чапраз диван код деда Џоа су дошли нелегитимни шефови Немачке и Француске, којима је већ њихов народ рекао да немају право да жртвују привреду и грађане ЕУ ради продужења живота смртно болесној вашингтонској банди. Дошао је и на превару израелским новцем излобирани новопечени британски премијер. Ту је био и низ послушних и безличних „европских лидера“, али и пар оних који безуспешно покушавају да у смртно болесни НАТО унесу мало здравља и разума – Орбан и Ердоган. Ту је наравно био и Зеленски – глумац који глуми најстрашнију улогу у светској историји – председника државе, који уз ослонац на локалне нацисте жртвује своју државу и милионе грађана, као средство рата вешингтонске банде против Русије, и то председника кога НАТО лидери тапшу по раменима и обмањују, иако му је истекао мандат.

Сви заједно су дали часну реч (да ли ико на свету верује у њихову реч?) да ће „Украјину“ примити у НАТО, једног лепог дана, а дотле ће је снабдевати оружјем, наравно не бесплатно, како би изгинуло што више „Украјинаца“ и Руса, а америчка војна индустрија радила пуном паром. А Зеленског су лепо и убедљиво замолили да јавно не изражава незадовољство.

Дакле демонократски НАТО са демократски ћопавим шефовима кључних држава, наставља свој лудачки и унапред изгубљени рат. И чини му се да обавља добар посао – јер гине много људи, а то је у демонократији вековима био сигуран доказ успешности.

Својом економском, моралном и војном моћи, Нови свет који гради светска већина, уз помоћ народа Западне

Европе и Северне Америке, ускоро ће принудити банду из Вашингтона на мир у бившој Украјини и у појасу Газе, али и на одустајање од ратних игара на Балкану. И то ће бити крај банде и њиховог НАТО. И крај гангстерске демонократије. И сви који одлуче да уживају у Новом свету настојаће да докажу да немају ништа са таквим НАТО, па ни са таквом ЕУ.

На другој страни – успешне посете Путина Северној Кореји и Вијетнаму, самит Шангајске организације за сарадњу у Астани, на којем је прва чисто европска земља – Белорусија, примљена у пуноправно чланство (па су одмах затим у Белорусији започели белоруско-кинески војни маневри), успешна посета Модии Москви и загрљаји са Путином (и Модии је, после Сија, одликован Орденом Светог Андреја Првозваног), X парламентарни форум БРИКС у Санкт Петербургу, показују да је светска већина у незауостављивој и убрзаној експанзији.

Крајње је време за крупне промене у политици Србије, и спољној и унутрашњој. А и за чишћење јавне и медијске сцене од западне пропаганде.

Србија треба да се „одвеже од мртваца“ и храбрије определи за Нови свет, чијем је настанку и сама значано допринела. Изласком из ЕУ/НАТО загрљаја и званичним окретањем ка БРИКС, Србија неће нимало ослабити своју независност и суверенитет, него напротив. Зависност од бандита није никада никоме донела добро.

Тада ћемо открити и просту чињеницу да наш економски развој не мора уопште да зависи од интереса страних инвеститора, па ни од страних инвестиција уопште. У заиста економски успешним земљама, стране инвестиције су само допунски развојни фактор, а примарни фактор развоја морају бити домаће. То је наравно

(нео)колонијама забрањено, па је већ својих првих дана, 2012. године, нова власт на јавни захтев америчке амбасаде, одустала од амандмана на закон, којим се Народној банци даје право на примарну емисију.

Али, свет се много променио већ 2014. Тада смо успели да међу првима сагледамо кризу Запада и успон Русије и Кине. Велике, још веће промене се дешавају данас. Демонократија, зли дух Запада је метастазирала и сада се руши. Нови свет тријумфује. Сада не бисмо смели да изгубимо свој слободарски дух и своју далековидост.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/99942-vladimir-krsljanin-nato-samit-vasington/>

ОКРЕНУТИ СЕ РУСИЈИ ЗНАЧИ ОКРЕНУТИ СЕ СРБИЈИ

Од утемељења свог православног идентитета Срби и Руси су били најтешње повезани. Велику улогу у томе имао је Свети Сава. До 18-19. века и књижевни језик нам је био исти. Можемо слободно рећи да се ради о истом народу који је имао две паралелне и узајамно испреплетане државне историје, али који је, упркос малигном западном утицају, очувао братска осећања.

И у Другом светском рату и данас, антиљудска западна машинерија је ударила најпре на Србе, а потом на Русе. Али Руси су уништили злочиначку машинерију и победу смо заједно славили. Руси ће сигурно и данас победити, јер је Запад у рат против Русије ступио у очајању зато што је већ настао Нови свет, у коме нема места за западну хегемонију, ратове и злочине. Уз Русију, носиоци Новог света су Кина, БРИКС и светска већина, а својом борбом за слободу и правду, Србија је била весник Новог света.

Одступање од принципа, а наши принципи су наше темељне духовно-моралне вредности, да би се сачували мир и добробит народа, могуће је само привремено и на кратко. Дуготрајно одступање је увек контрапродуктивно, јер ће га западни злочинци схватити као слабост и злоупотребити. А број Срба који напуштају Косово и Метохију већ се може поредити са ефектима рата.

Оно што је Тројни пакт био уочи и за време Другог светског рата, то је НАТО пакт данас – непријатељ човечанства који мора бити побеђен.

Ми треба и даље да тежимо равноправној сарадњи са свима, али морамо бити свесни да пошто је 90-их отворено против нас ратовао, олигархијски Запад ће увек тежити да нас уништи или бар потчини – све док сам не буде поражен. Зато се данас западне инвестиције плаћају пристајањем на резултате агресије и колонијацијом. Срећом, наши стратешки партнери и савезници Русија и Кина су данас и војно-политички и економски моћнији од Запада. Они предводе Нови свет. А наша настојања да унапредимо односе са Западом, по правилу су праћена уценама, а често и губицима суверенитета, територије, па и људских живота.

Формула „Русија је прекршила међународно право, али јој нећемо увести санкције“ као Соломонско решење, тек када се прелије у истину и правду – да брат стане уз брата, доказаће своју величину. А већ је време да се то догоди.

Виктор Орбан је објавио да се НАТО пакт спрема да пошаље трупе у Украјину, што значи да опасна ескалација прети свету. У таквој ескалацији Запад нема никакве шансе, јер су сва преимућства на страни Русије и светске већине: војно-политичка, економска, морална, демографска. Запад не може да победи, али може да изазове нуклеарни рат, односно уништење човечанства. Ипак, надамо се и верујемо да ће духовно-моралне вредности слободног света довести до ослободилачких процеса и на Западу.

Неумољиви успон ослободилачке антинатовске светске коалиције неће довести Србију у ситуацију из 27. марта и 6. априла 1941, јер су Срби свој део овог рата одавно окончали и Русија (и Кина) неће дозволити нову фазу рата против Срба. То је сигурно и одавно је познато.

Исправно је желети равноправну сарадњу са свима, али не по сваку цену! Најбољи пример за то је Вијетнам – земља која је у савремено доба водила најдужи и најтежи рат против западних сила, и која је, уз помоћ Русије, победила. Данас Вијетнам има врло развијену, пре свега економску сарадњу са САД, али није прихватио ни један облик политичких наметања или условљавања.

Није исправно и мудро, него је штетно и погубно, одржавати вештачку равнотежу у односима са пријатељима и непријатељима!

Русија није „једна од великих сила“, које су све опасне по мале земље, већ је наша и братска земља којој дугујемо своју државност и слободу, и која је и данас спремна да нас заштити од свих претњи и уцена. И више од тога, Русија је поводом 25 година од НАТО агресије на нашу земљу, објавила да њене нормализације односа са Западом не може бити без решења српског питања.

После агресије 1999, а с обзиром да НАТО није променио свој однос према Србима, Косову и Метохији и другим за нас виталним питањима, свака сарадња са НАТО изван резолуција СБ 1031 и 1244 је по нас штетна, а сваки уплив НАТО на унутрашње прилике у Србији и свака НАТО пропаганда морају бити забрањени и третирани као кривично дело.

У садашњем драматичном, али одлучујућем процесу консолидације Новог света, са сигурним исходом, Србија треба да се отворено стави на страну Русије и светске већине. Што пре то учини, биће сигурнија и имаће веће користи.

То треба да буде праћено систематским и обнови-тељским процесом чишћења друштвених односа и

државних институција од малигних наслага „новог НАТО фашизма“. Нови свет и нова, слободна и уједињена Србија биће инспирација и сигуран дом за све који су жељни људског достојанства, љубави, милосрђа, економског, научног и културног развоја, демократије и социјалне правде, срећнијих и бројнијих нових генерација.

Политика, 14. јула 2024.

<https://www.politika.rs/scc/clanak/622974/Vesnik-novog-sveta>

ПЕРСПЕКТИВЕ БАЛКАНА ИЛИ ЦРНОГОРЦИ НЕ ЉУБЕ ЛАНЦЕ

Бар нас мало старије, у породици и школи су учили да смо ми Срби као народ опстали захваљујући свом слободарском духу и отпору свим завојевачима. Они који су „љубили ланце“, „уважавали реалност“ и „чували мир по сваку цену“, данас су можда и срећнији од нас, само што – нису Срби! Кажу да некадашњих Срба у Турској има више него нас овде. Познато је да су највеће усташе баш донедавни херцеговачки Срби. Има их чак и међу прецима Хашима Тачија и ко зна где све.

Е, ту врсту „реалности“ и поштовања према злочинцима, Запад нам (али и целом свету) намеће већ вековима. Заједно са представом „да су све велике силе исте“, да су агресија и колонизација природне тежње свих који су велики и моћни. И да су ланци – светиња. Зато данас, када смо закорачили у Нови свет коме смо и сами много допринели, у Србији влада свеопшти страх – ни власти, ни патриотска опозиција се не усуђују да кажу да нам место није у додворавању умирућем Западу, који нам је нанео сва зла која се могу замислити, ни у његовим неоколонијаним „интеграцијама“, него у – слободном свету, БРИКС-у, савезништву са руском браћом и кинеским пријатељима.

Списак западних зала не може бити ни дужи ни страшнији, а оно што ћемо навести свакако није потпун списак.

Када је јеретички Запад у крсташком походу освојио Константинопољ и сломио снагу Ромејског

царства, Србија Светог Саве и Цара Душана је узела на себе терет Царства и судбине православног Балкана. Затим су се на Западу дивили нашем отпору Османским завојевачима, али нам нису помогли. Када су се, бранећи себе, и појављивали на Балкану, нудили су нам или унију или службу својим државама, а православље и балканско јединство су се трудили да затру. Ипак, семе Ромејског и Душановог царства, пренело се на бескрајни Трећи Рим.

Веровали смо вековима да је тај духовни пелцер супериоран и да мора да победи, због своје доброте и правде, да људски живот, достојанство и заједница морају бити неприкосновени. Данас се види да су наши преци, а и ми који смо се недавно борили, били у праву.

Своју вечиту епску слободу мајушна српска Црна Гора је ослонила на Русију. На Русију се ослањао и Српски устанак, када је после пет векова вратио у живот Српску државу. Страх Запада од Бога, правде и православлa се умножио, постао паничан и траје до данас. У продужетку Кримског рата убијен је Кнез Михаило Обреновић јер се дрзнуо да у сарадњи са Русијом ради на стварању Балканског савеза. На престо је доведен његов рођак Милан, који је Србију потчинио Аустроугарској и плановима Запада да се Балкан претвори у „буре барута“.

Балкански савез је ипак створен, уз помоћ Русије, под Карађорђевићима 1912. и за неколико месеци је цео православни Балкан био слободан. Тада почиње најстрашнија одмазда која траје читав век и у којој постепено улогу целата, окупатора и колонизатора од Германа преузимају Англосаксонци:

-Бугарско-српски рат;

-Први светски рат у коме гине пола Србије и гаси се Руска Империја;

-Стварање Југославије, па затим убиство Краља Александра и њено черечење;

-Други светски рат са најстрашнијим геноцидом Срба и Руса, у коме Руси и Срби ипак побеђују, али Броз издаје Србе, и уз привидну неутралност, везује земљу за Англосаксонце и НАТО, отварајући тако врата за трећу српску голготу у XX веку;

-Друга и Трећа Југославија уништене су крајем XX и почетком XXI века у првој фази рата против Срба и Руса најпре хибридном, а онда и класичном агресијом САД и НАТО, а обновљена српска држава, сви њени народни, државни и војни прваци и њен вођа Слободан Милошевић егземпларно су послати на хашко судилиште НАТО пакта, где су скоро сви осуђени на најтеже казне, а сам Милошевић је убијен;

-Република Српска Крајина је етнички очишћена од Срба и укинута, а БиХ са Републиком Српском у свом саставу и КиМ се налазе под делимичном или потпуном окупацијом НАТО, под чијим се окриљем спроводи систематска антисрпска политика.

У исто време, у последња два века, наши односи са Русијом имају најснажнију и најмасовнију духовну основу, али су на државном плану пуни противречности, па и апсурда. Најразвијенији су у време Броза, који је Југославију и Србију стратешки везао за НАТО и који је основао концлогоре за русофиле! Најспремнији на потпуно савезништво, па чак и државну интеграцију, коју је једино он у читавој историји и формално

иницирао, био је Слободан Милошевић, и то у време када је Русија била полуколонија пред банкротом, којој је претио распад. Првих девет месеци Путинове власти поклопиле су се са последњих девет месеци Милошевићеве, али то није било довољно.

Србија је 2012. почела да се извлачи из неоколонијалног ропства. Направљени су кораци од седам миља у јачању односа са Русијом (и Кином). Али, утисак је као да власти у Београду још нису одлучиле да ли ће им главни узор у спољној политици бити Броз или Милошевић. Логора додуше нема, али су односи са НАТО и ЕУ хипертрофирани.

Свима је јасно да Србија, којој су одузети територије, становништво и економски суверенитет, све то може да поврати, односно постигне своје ослобођење и уједињење једино уз помоћ Русије, али ако Србија истовремено настоји да „побољшава“ односе са западним силама, онда то неће бити могуће.

Русија данас води, суштински исту као ми 90-их, наметнуту битку коју је у очајању покренуо уједињени Запад, битку за свој опстанак и за опстанак човечанства. Ми смо успели да останемо непоразени, а Русија ће да победи. И то је разлог више да се Србија за Русију што пре отворено веже. И владајуће и друге патриотске политичке снаге треба да се уједине у тежњи за ослобођењем и уједињењем, уз суштинску промену спољне политике, напуштање зависности од непријатељских сила и самоубиствене тежње за „интеграцијом“ са њима, и ступање, у савезништву са Русијом и Кином у Нови свет, односно у савезе слободних и независних земаља као што су БРИКС, ШОС и други.

На том путу, за Србијом ће, једна по једна, кренути све балканске земље. И тиме ће бити обновљен Балкански савез и окончано ослобођење Балкана, насилно, од стране западних сила, прекинуто давне и славне 1912. године.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/105172-vladimir-krsljanin-perspektive-balkana-crnogorci-ne-ljube-lance/>

НОВА БУДУЋНОСТ ЕВРОПЕ ПОЧЕЋЕ СА ДРЖАВНИМ ЈЕДИНСТВОМ СРБИЈЕ И РУСИЈЕ

Округли сто на тему „Руска застава као симбол борбе за слободу и правду у прошлости и садашњости“ одржан је у Дому новинара у Вороњезу у четвртак, 22. августа и био је уприличен поводом Дана државне заставе Руске Федерације. Скуп је организовао регионални огранак Сверуске друштвено-државне организације „Скупштина народа Русије“ Вороњешке области; Вороњешки дом пријатељства, уз подршку и учешће Владе Вороњешке области и Националне коморе при гувернеру Вороњешке области. Као посебна тема округлог стола, обрађена је 25. годишњица од десанта руских специјалаца на Приштину и заузимања аеродрома «Слатина».

- Нова будућност Европе почеће онда, када успемо да остваримо државно јединство Русије и Србије, рекао је на округлом столу Владимир Кршљанин, потпредседник Међународне словенске академије наука, образовања, уметности и културе, иступајући онлајн. – Словенски свет – а то је практично пола Европе – постоји захваљујући Русији и мора да се ослања на њу. То је пре свега важно за Србију.

До лета 1999. године на територији бивше Југославије трајао је перманентни рат скоро десет година, земља се нашла на првој линији фронта НАТО агресије.

У саставу заједничке државе остале су само су Србија и Црна Гора. И ту малу државу напало је деветнаест других, које су у то време представљале најмоћнију војну организацију на свету. Али све ово време осећала се морална подршка Русије.

– Имали смо и руске добровољце, и везе са руском војском и политичарима. Али током 1990-их Русија није била у атању да направи велики гест на коме би се могао заснивати историјски оптимизам. А онда се то догодило те ноћи, каже Владимир Кршљанин.

Услов окончања НАТО агресије било је повлачење српских оружаних снага са Косова уз улазак тамо међународних мировних снага, фактички под командом НАТО. Срби су се надали да ће Руси бар бити у саставу тих снага. То можда није битно променило ситуацију, али је дало наду за будућност. Командант батаљона, који је стигао са 15 оклопних транспортера и 35 камиона са људством, био је генерал Виктор Заварзин. Велики део припремних радова на терену аеродрома обавио је претходних дана са малом групом Јунус-Бек Евкуров, који је тада био на Косову, а сада је заменик руског Министра одбране. Поред емотивног ефекта форсираног марша, та акција је имала и чисто практични значај – омогућити српским оружаним снагама да се организовано повуку са Косова, не изгубивши значајне материјалне ресурсе који су се налазили на аеродрому. Српски део становништва покрајине одушевљено је дочекао руске војнике, који су чак морали да замоле да се рашчисти пут како би до аеродрома стигли пре британских специјалаца.

- Тај тренутак никога није оставио равнодушним и они који су га видели макар на телевизији памтиће га целог живота, рекао је Владимир Кршљанин. - То је нада

у бољу будућност, која показује ко може да промени на боље ситуацију на Балкану, у Европи и свету.

<https://srbratstvo.rs/krsljanin-u-voronjezu-nova-buducnost-evrope-pocece-sa-drzavnim-jedinstvom-srbije-i-rusije/>

БРИКС ТРЕБА ДА СТВОРИ МЕХАНИЗАМ ЗА ОСУДУ НАТО ЗЛОЧИНА

*На питање уредника портала **RuSerbia.com** о дугорочним последицама НАТО бомбардовања осиромашеним уранијумом у Србији и НАТО биолошких лабораторија у Украјини и потреби формалног окривљавања САД и НАТО-а за наношење дугорочне штете, Владимир Кршљанин је дао следећи одговор:*

Фашизам и нацизам су свој злочиначки карактер покушавали да прикрију накарадном идеологијом. Слично је и данас, са неолибералном, ЛГБТ+ и воук идеологијом, само то данас изгледа као мали смоквин лист иза којег је свима очигледан монструм. Западом данас управља злочиначка олигархија, која мора бити раскринкана и осуђена као Хитлер и Мусолини. И још горе, јер је та иста олигархија стајала и иза њих двојице.

Ако сматрамо да смо у моралном, правном и историјском смислу разрешили два светска рата, онда се морамо суочити са последицама дугачког низа колонијалних и неоколонијалних ратова широм света и најзад, са првим европским ратом који се водио 1990-их на тлу бивше Југославије и другим европским ратом који се од 2014. води на тлу бивше Украјине. У оба случаја ти ратови се воде против православних народа и њихових духовно-моралних вредности, уз учешће НАТО, на штету Европе и уз учешће неонацистичких и неофашистичких

снага. То је први и најважнији разлог због којег се мора обезбедити и правна и политичка осуда западне злочиначке олигархије, као и исплата ратне одштете. Ради се о злочинима који не застаревају.

Значајна димензија западних злочина огледа се у вођењу еколошког рата уз употребу забрањених радијационих, хемијских и биолошких средстава. На тлу бивше Југославије дошло је до масовне употребе пројектила са осиромашеним уранијумом и до бомбардовања објеката хемијске индустрије, што је све изазвало огромне последице по животну средину, здравље и живот грађана. Стручњаци су изнели убедљиве доказе о тежини последица, али се државне власти, нажалост, још нису усудиле да их систематски утврде. Сличне ствари се дешавају на тлу бивше Украјине, уз наглашено појачану димензију биолошких лабораторија и биолошког рата.

Сматрам да би све злочиначке последице деловања западне олигархије требало да буду стална тема у јавном и политичком деловању широм света и да би требало да се у оквиру БРИКС и светске већине формира механизам за утврђивање правне одговорности, који би чим то буде могуће, био пренет и у УН. Такав механизам би морао и да штити мале земље, попут Србије, које су жртве западне агресије и да им олакша да испуне своју моралну и историјску обавезу борбе за правду.

Но, и без тога, ја сам заговорник покретања поступка од стране Србије пред Међународним судом правде за ратну одштету од земаља НАТО.

<https://srbratstvo.rs/krsljanin-za-ruserbia-com-briks-treba-da-stvori-mehanizam-za-osudu-nato-zlocina/>

ГЛОБАЛНА НАТО АГРЕСИЈА И МИ

Пре четврт века, 29. априла 1999, на протестном скупу у САНУ говорио је наш велики философ, родољуб и борац за социјалну правду, академик Михаило Марковић. Цитираћемо овде неколико краћих одељака из његовог излагања, и да бисмо показали да је Србија била потпуно свесна историјских димензија своје одбране од НАТО агресије, али и да бисмо се ослонили на његове кристално јасне закључке у анализи садашњих прилика.

„Ова НАТО агресија неће само нама, Југославији и Србији, нанети материјалне штете. Она ће имати једну неочекивану последицу, а то је духовна смрт НАТО цивилизације. Једна цивилизација без духовне културе – пре или после умире. А оно што чини духовну културу јесу универзалне људске вредности, етичка начела.“

Данас је светска већина окренула леђа НАТО. САД и ЕУ више ником у свету нису привлачни, а њихова болест и њихово очајање покренули су рат против Русије, по форми готово исти као рат против Србије, само пресудан за опстанак читавог човечанства.

А Михаилови закључци нису (само) закључци великог српског мислиоца, већ и интелектуалног „инсајдера“. Михаило је био неколико деценија један од водећих прогресивних стваралаца у оквиру западне цивилизације, док се још није сасвим редуковала на своју антиљудску, НАТО димензију, и уважени предавач на водећим западним, посебно америчким универзитетима.

„Пуна је истина данашње ситуације да влада светска диктатура. Њој измиче само неколико највећих и најмоћнијих држава на свету као што су Кина, Индија и Русија. Сведоци смо кукавичког ћутања готове целе Европе. Грађани немају моћи да спрече своје владе да буду сервилни послушници.“

Европа опет и кукавички ћути и саучествује у злочину од којег има само штете, у новом европском рату. Али на нашем искуству су много научиле пре свега Русија и Кина, и оне данас (заједно са Индијом) предводе светску већину, али и светску цивилизацију, из које ће „НАТО цивилизација“ ускоро бити одстрањена и неутралисана, као малигно ткиво.

У том тријумфу цивилизације, за Србију је резервисано почасно место. Не смемо га изгубити бесмисленим заигравањем са злочинцима, којих се сви гнушају. Ако ико има и право и обавезу да се законски огради од НАТО утицаја, онда је то Србија, као највећа жртва НАТО злочина. Покушаји компромиса и сарадње са НАТО лешином, уз позивање на прагматизам и „окруженост“, могу се толерисати само као краткотрајна куповина времена. Јер они су и смртно опасни (тај монструм је неспособан за сарадњу) и директно супротни и интересима Србије и српског народа, и моралним начелима и глобалном устанку против светске диктатуре.

„Хитлер у Гебелс су владали медијима само у својој земљи. Глобалисти то чине у целом свету.“

Карактеристична црта вишевековне хегемоније Запада увек је била (зло)употреба човека, за коју је неопходна манипулација свешћу. Савремене медијске технологије омогућиле су манипулације читавим народима

и друштвеним групама, што западна олигархија без зазора чини нон-стоп. У агресији коју ми трпимо, застрашујући су примери манипулација хрватским, албанским, украјинским народом.

„На делу је насиље без икаквих скрупула, без ограничавања. Стално се врше припреме за рат, производе се огромне количине оружја, оне се натурају државама и оне морају да га купују.“

Духовно умрла „НАТО цивилизација“ довела је човечанство на ивицу нестанка. Умирући Запад не може да победи, али његова агонија је опасна. Ипак, морамо веровати и деловати тако да Нови свет – светска већина, предвођена Русијом и Кином, успешно оконча неутрализацију НАТО метастазе.

„Правила којима се данас управља у НАТО цивилизацији имају супротан карактер од етичког. (...) То је својеврстан нихилизам и он има потпуно аморални карактер.“

На „црној листи“ НАТО одавно су Русија, Кина, Србија, православна вера, конфучијанска философија, социјална правда... У најновије време на тај списак су додате духовно-моралне вредности, људска заједница, породица, па и сам – човек! ЛГБТ+, воук, трансхуманизам и друге негације људског идентитета су довољан разлог да западна олигархија буде потпуно и заувек ликвидирана, као малигна дегенерација. Као потпуна негација људскости, њени припадници н не могу бити третирано као људска бића.

„Да закључим. Универзалне, моралне вредности су средиште једне духовне културе. А култура је неопходан услов једне материјалне цивилизације. Кад је морал уништен, цела култура

доживљава слом. Данас НАТО цивилизација почива само на материјалним постигнућима; она је лишена било какве истинске културе. Дакле, она је осуђена на смрт.“

Шта ми да закључимо данас? Србији недостаје и животно јој је потребна политика, заснована на нашем историјском искуству и достигнућима, а чије би основне одреднице биле: духовно и државно јединство са Русијом (и Кином, БРИКС и Новим, слободним светом) и раскид са (духовно мртвом злочиначком) НАТО заједницом, у коју спада и ЕУ.

Формула нашег опстанка и наше будућности је: да БРИКС, не НАТО!

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/110104-vladimir-krsljanin-nato-srbija/>

СРБИЈА, БРИКС И СВЕТСКА ВЕЋИНА

Владимир Путин истиче да «БРИКС привлачи све више присталица и истомишљеника – држава које деле принципијелне поставке, које су у основи делатности БРИКС. То су суверена равноправност, поштовање избора сопственог развојног пута, међусобно уважавање интереса, отвореност, консензус, жеља за формирањем мултиполарног светског поретка и праведног модела глобалног финансијско-трговинског система и тражење колективних решења за најхитније проблеме нашег времена.» Он је формулисао и девизу овогodiшњег руског председавања БРИКС: **«Јачање мултилатерализма за праведан глобални развој и безбедност.»**

Од почетка ове године на снази су Приоритети председавања Руске Федерације асоцијацијом БРИКС 2024. године, који су, према новогodiшњем програмском говору председника Путина подељени у три групе: I. Приоритетни задаци у областима политике и безбедности, II. Сарадња у области економије и финансија и III. Сарадња у хуманитарној и културној сфери. У свакој групи је наведено 10-15 задатака, који покривају све кључне теме за живот човечанства.

У области политике и безбедности истичу се повећање ефикасности система међународних односа и обезбеђивање његове даље демократизације; подршка владавини међународног права и принципу суверене једнакости држава; стварање чврстих веза БРИКС-а са земљама у развоју и промовисање институционалног развоја БРИКС-а, уз разраду модалитета нове категорије „партнерских држава” БРИКС, али је предвиђена активност и у обла-

стима контроле наоружање, борбе против тероризма, прања новца, криминала, трговине дрогом и корупције, као и изградњи информационе безбедности. Очигледно је да је лажни западни «поредак заснован на правилима» створио опасне шупљине и изазове у свим кључним сферама међународног живота, које западна олигархија немилосрдно злоупотребљава. Запад је био толико успешан у ширењу лажне демократије, да је светска већина предвођена БРИКС-ом била принуђена да као свој први приоритет истакне стварну демократизацију светских односа.

У области економије и финансија у први план се истиче удруживање снага против фрагментације мултилатералног трговинског система и раста протекционизма, као и увођења нелегалних једностраних трговинских ограничења; прилагођавање светског трговинског система претњама повезаним са последицама глобалних криза, али и јачање интеракције између држава БРИКС са релевантним мултилатералним форумима, укључујући СТО, ММФ, Светску банку и Г20, и све то уз повећање обима трговине и директних инвестиција и проширење употребе националних валута држава БРИКС у међусобној трговини. Предвиђено је и јачање сарадње на коришћењу платних система и финансијских технологија, промовисању раста продуктивности и дигитализације, сарадње у области пољопривреде, енергетике, саобраћаја, а такође у сузбијању заразних болести, превенцији и отклањању последица ванредних ситуација, као и у области трансфера технологија. Тек остваривање оваквих програма БРИКС-а омогућиће убрзани економски развој читавог човечанства, који је западна олигархија досад онемогућавала.

У хуманитарној и културној сфери предвиђа се институционализација међупарламентарне сарадње. Посебан акценат је дат јачању интеракције у области обра-

зовања и науке, укључујући кроз изградњу капацитета Мрежног универзитета БРИКС-а и Савеза за сарадњу БРИКС-а у области техничког и стручног образовања. Планира се и активност на развоју вишеструке сарадње у области културе, а такође и физичке културе и спорта, туризма, омладинске политике, социјалног партнерства, као и сарадње између региона, градова и општина држава БРИКС.

БРИКС изражава интересе светске већине, али та већина је другачија од Покрета несврстаних, иако им је суштина веома слична. БРИКС је у ствари нови покрет несврстаних који предводе војно-политички и економски најмоћније земље света, које имају ненадмашан и незаустављив развојни тренд уз истовремено унапређење животног стандарда свих земаља које су његове чланице. То није побуна потлачених, него нешто много више и много важније од тога: то је улазак у Нови свет у коме доминирају хуманистичке духовно-моралне вредности, равноправност, солидарност и заједништво уз највиши ниво људских слобода и демократије икад забележен у људској историји. Светска доминација западне олигархије одлази у неповрат.

Тешко је замислити да Србија може бити на дистанци од оваквог БРИКС, па чак и изван њега. Многи ауторитативни гласови из Москве и Београда подсећају нас ових дана да је Србија добила реалну алтернативу Европској унији, па и више од тога. Највише је о томе говорио Александар Вулин, чијим је недавним именовањем за потпредседника Владе задуженог за БРИКС, ова водећа светска асоцијација и званично постала (важан) део спољне политике Србије. Предуслови за то су одавно постојали – Русија и Кина су већ годинама најважнији стратешки партнери Србије, а о традицијама разумевања и добре сарадње Србије са несврстаним земљама не треба трошити речи.

Дакле, и у историјском и у вредносном смислу, нема ни бољег ни кориснијег друштва за Србију.

ЕУ и НАТО, између којих готово да више нема никакве разлике, и које су се на штету својих земаља и народа претвориле у продужену руку западне олигархије у њеном очајничком и самоубилачком рату против Русије, а да притом нимало нису одступиле од својих антисрпских позиција из 90-их, за Србију не представљају позитивну перспективу, него напротив, ако Србија остане од њих зависна – гаранцију да ни поновног територијалног ни националног уједињења Срба неће бити, као ни значајног економског развоја, јер значајан економски развој могу да достигну само суверене земље.

Пошто је својим отпором агресивном западном унилатерализму 90-их, стекла огроман углед у Русији и Кини, које су предводнице Новог света, Србија има огромну шансу да добије почасно место у оквиру БРИКС, уз коришћење свих његових војно-политичких, економских и бројних других потенцијала, у пријатељском окружењу и без икаквих условљавања, о чему сведочи и позив Владимира Путина Александру Вучићу да лично предводи српску делегацију на предстојећем самиту БРИКС+ у Казању.

Велика одлука је донета – Србија ће бити међу тридесетак земаља присутних на самиту БРИКС+ у Казању. То ће бити нови почетак, и за Србију и за (Нови) свет. Надамо се да ће Србија тамо засијати у пуном сјају и тако постати нови светионик за Европу.

<https://rt.rs/opinion/vladimir-krsljanin/113569-vladimir-krsljanin-srbija-briks/>

КАКО ЈЕ БИЛО И КАКО ТРЕБА ДА БУДЕ

После много векова братске љубави и узајамног жртвовања, данас је и могућ и неопходан, и за нас и за свет, реални савез Срба и Руса. Он се већ увелико ствара, а БРИКС је један од крупних формалних корака на том путу.

Духовни и историјски темељи српско-руског братства су најдубљи могући.

* * *

Свет зла: ропства, пљачке, насиља и ратова у чију смо историју загледи, од Месопотамије до Британије, вековима се ширио светским морима и убијао милионе, све док Нови завет није најавио Нови свет – свет добра. Спаситељ је дошао међу нас и показао нам пут спасења.

Нови Завет Господа нашега Исуса Христа садржи две основне заповести:

Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свим умом својим; и ближњега свога као самога себе. (Лк. 10.27)

Пут спасења је објашњен језиком разумљивим свакоме чистог срца, речима које нису само јеванђељске, то су директне речи Спаситељевог:

Блажени гладни и жедни правде, јер ће се наситити; (Мт. 5.6) Блажени миротворци, јер ће се синови Божији назвати; (Мт. 5.9) Блажени прогнани правде ради, јер је њихово Царство небеско. (Мт. 5.10) Радујте се и веселите се, јер

је велика плата ваша на небесима, јер су тако прогонили и пророке прије вас. (Мт. 5.12) Не можете служити Богу и мамону. (Мт. 6.24) Не брините се, дакле, говорећи: Шта ћемо јести, или шта ћемо пити, или чиме ћемо се одјенути? (Мт. 6.31) Него иштите најприје Царство Божије и правду његову, и ово ће вам се све додати. (Мт. 6.33) Свако царство које се раздијели само у себи, опустјеће; и сваки град или дом који се раздијели сам у себи, неће се одржати. (Мт. 12.25) Лакше је камили проћи кроз иглене уши неголи богатоме ући у Царство Божије. (Мт. 19.24)

Царство Божије не долази на видљив начин. (Лк. 17.20) Нити ће се рећи: Ево га овдје, или: ено га ондје; јер гле, Царство Божије унутра је у вама. (Лк. 17.21)

Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје. (Јн. 15.13)

Откад су ове речи изречене, свет зла нас распиње, баца лавовима, води против нас крсташке, колонијалне, светске, хибридне и мрежне ратове. Свет зла пре Христа је био страшан, а свет зла после Васкрсења је још страшнији, пун јереси и мржње према човеку и Богу, он је свет смрти.

Хришћански, православни свет је спојио човека и Бога и зато је он свет демиургије, стваралаштва и вечног живота.

Када је мамоном опседнути Запад крсташким ратовима и подстицањем Османлија срушио «Други Рим», православно Ромејско царство, Нови завет се преносио најпре у краткотрајно Српско-балканско, а из њега у вишевековно Руско-евроазијско царство – «Трећи Рим».

Срби и Руси су браћа одувек, а свесно од Светог Саве. Судбине су им испреплетане и неодвојиве. Као главна препрека западној империји зла доживели су огромне патње и страдања у свим вековима и нису се до данас могли спојити.

Судбине у последњем веку су им драматично трагичне и подударне. Изложени геноциду, економском, духовном и политичком подривању у два светска рата, ипак су излазили као победници. У светским ратовима су изгубили државе, које су спасавале социјалистичке револуције, захваљујући духовном утемељењу Срба и Руса, који су увек испуњени љубављу, жедни правде и спремни да положи живот за пријатеље своје. Социјалистичка Русија и Србија су добиле рат против фашизма и постале су моћније него пре, али су, занесене западним материјализмом, умало изгубиле веру и духовно-моралне вредности и умало се нашле пред сломом.

Али онда су се појавили вођи велике моралне снаге да пробуде неисцрпну моралну снагу народа и врате их на пут победе и спасења – Слободан Милошевић и Владимир Путин. Поново је, опет накратко, прва узлетела Србија, а онда, поучена њеним херојством и примером, узлетела је Русија, тако високо да је, са Кином, створила БРИКС, светску већину, Нови свет. Велики Срби и Руси су се уградили у тај свет, у коме, како нас

учи Владимир Путин, човек више неће и не сме бити средство, него највиши циљ!

* * *

Братство Срба и Руса је нераскидиво. Србија је рањена западном агресијом и своје ране може зацелити само у савезу са Русијом и као поносни део БРИКС и светске већине, где ће нам се, мало по мало придружити и сви остали народи. И сви они западни које је њихова чудовишна олигархија сада спремна да жртвује. А и правда у свету без Србије не може бити потпуна.

Останимо храбри и доследни бранећи своју слободу и достојанство, чувајући савезништва и пријатељства, не прихватајући диктат и уцене агресора!

Предстоје нам судбоносни дани и месеци. Будимо достојни својих славних предака и светитеља и прослављајмо их. Вековима су чували пут спасења за своје и све друге народе, заједно су ослобађали свет од фашистичке нечисти, пуни љубави, миротворци, гладни и жедни правде, стварали су праведни свет.

Напред, њиховим стопама, ка Дану ослобођења и Дану Победе! Напред у савез са Русијом, у БРИКС, у праведни и слободни Нови свет!

<https://iskra.co/reagovanja/vladimir-krsljanin-kako-je-bilo-i-kako-treba-da-bude/>

О АУТОРУ

Владимир Кршљанин (1960.) је борац за слободу и правду. Почео је као песник и астрофизичар, а последњих 35 година се посветио борби за ослобођење и уједињење српског народа, савез са Русијом, мир и правду у свету, бавећи се политиком, дипломатијом, друштвеном теоријом, публицистиком и активизмом. Био је помоћник Слободана Милошевића. Оснивач је више друштвених организација и добитник више награда и признања. Сада је амбасадор у МСП Србије.

Објавио је четири књиге поезије, једну монографију из области астрофизике, два зборника: Руска политичка мисао данас (2021) и Путин и Русија у рату за мир (2023), као и три књиге публицистике и друштвене теорије: Слободна Србија (2008), Србија и Русија (2018) и Нови свет (2023, преведена на руски 2024.).

Поред српског, има и руско држављанство, које му је, за особите заслуге за Руску Федерацију, својим указом 2023. доделио Владимир Путин.

САДРЖАЈ

<i>Слободан Антонић: ПРЕДГОВОР</i>	5
Балкански савез – јуче, данас и сутра	11
Светска већина, убунту и Србија	19
Стратешки циљеви и приоритети спољне политике Србије	3
О независности Србије	29
У српско-руском братству је наша прошлост и будућност	3
Велика петорка за Косово и Метохију је БРИКС!	3
Треба нам државна интеграција са Русијом	4
Лекција из Свете земље коју морамо да научимо	4
О супериорности Новог света	3
За саборно јединство	3
Божји српско-руски путоказ	5
Кренимо у сусрет победи, која је близу!	6
Корумпирана демократија, нови наци-фашизам и наметање мира	6
Слободан 2024	7
У рату за мир, Србија 1999. није поражена, а Русија данас побеђује	8
Русија побеђује и захтева правду за Србе	85
Највећа морална лекција свих времена	9
НАТО агресија, НАТО трибунал и НАТО Сребреница воде НАТО у пораз	94
Савезништво са Русијом мора бити окосница наше спољне политике	9
Српско-руско братство је наш императив	111
Национални суверенитет и социјална правда	115

Урушавање демонократије	119
Окренути се Русији значи окренути се Србији	123
Перспективе Балкана или Црногорци не љубе ланце	127
Нова будућност Европе почеће са државним јединством Србије и Русије	132
БРИКС треба да створи механизам за осуду НАТО злочина	135
Глобална НАТО агресија и ми	137
Србија, БРИКС и светска већина	141
Како је било и како треба да буде	145
<i>О аутору</i>	149

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

327(497.11:470)
327::911.3

КРШЉАНИН, Владимир, 1960-

Српско-руско братство, БРИКС и Нови свет
/ Владимир Кршљанин. - Београд : "Филип
Вишњић", 2024 (Београд : Невен). - 151 стр.;
21 cm

Тираж 500. - Стр. 5-10: Предговор / Слободан
Антонић. - О аутору: стр. 149. - Напомене и
библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-6309-314-0

а) Међународни односи -- Србија -- Русија
б) Геополитика

COBISS.SR-ID 161363721

Кршљанин спада у ред дипломата–мислилаца, способних да препознају најважније правце у светском току.

Ово је важна књига за нашу оријентацију у свету који се све брже мења. Зато сам сигуран да ће читалац у њој наћи много тога битног, што ће му разјаснити дешавања, подстаћи његово ангажовање и ојачати његов оптимизам да смо коначно на прагу једног далеко хуманијег и бољег Новог света.

Слободан Антонић

9 788663 093140